

SVAZEK 18

(pracovní překlad pro osobní použití přeložila a upravila Marie Koláčková)

J.M.J.

9. srpna 1925

Jak odplácení Bohu v lásce za všechny stvořené věci vstupuje do první povinnosti stvoření. Boží vůle byla dána jako prvotní život stvoření.

Můj Ježíši, dej mi sílu; Ty, který vidíš, jak velký odpor cítím při psaní, takový, že nebýt pozeňnané poslušnosti a strachu, že se Ti znelíbím, nenapsala bych už ani slovo. Tvé dlouhé strádání mě omračuje a činí mě neschopnou čehokoli, proto potřebuji větší pomoc, abych mohla dát na papír to, co mi našeptává Tvá svatá vůle. Proto mi podej ruku a buď stále se mnou.

Nyní, když jsem se prodlévala ve Svaté Boží Vůli, abych se Bohu v lásce odměnila za všechno, co učinil ve Stvoření z lásky k tvorům, mi nějaká myšlenka říkala, že to není nutné, že tento způsob modlitby není mému Ježíši příjemný, že to jsou výmysly mé mysli. A můj vždy milující Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, musíš vědět, že tento způsob modlitby - to znamená odplácet Bohu v lásce za všechny věci, které stvořil - je božským právem a patří k prvním povinnostem stvoření. Stvoření bylo stvořeno z lásky k člověku, ba co víc, Naše láska byla tak veliká, že kdyby to bylo nutné, byli bychom stvořili tolik nebes, tolik sluncí, hvězd, moří, zemí, rostlin a všeho ostatního pro tolik tvorů, kolik jich mělo přijít na světlo tohoto světa, aby každý z nich měl stvoření pro sebe, svůj vlastní vesmír. A vlastně když bylo všechno stvořeno, byl Adam jediným divákem celého Stvoření - mohl si užívat všeho dobrého, co chtěl. A pokud jsme tak neučinili, bylo to proto, že si člověk mohl užívat všeho tak jako tak, jako by to bylo jeho vlastní, i když si toho mohli užívat i ostatní. Kdo by vlastně nemohl říci: "Slunce je moje" a užívat si slunečního světla, jak by chtěl? Nebo: 'voda je moje', a uhasit žízeň a využít ji tam, kde ji potřebuje? Nebo: 'moře, země, oheň, vzduch jsou mé věci', a tak je to s mnoha dalšími věcmi, které jsem stvořil? A pokud se zdá, že člověku něco chybí, že život trpí těžkostmi, je to kvůli hříchu, který, zahrazuje cestu mým dobrodiním, brání tomu, aby věci mnou stvořené byly pro nevďěčné stvoření hojné.

A tak vzhledem k tomu všemu - že ve všech stvořených věcech Bůh vázal svou lásku ke každému stvoření - bylo její povinností oplatit Bohu svou malou láskou, svou vděčností, svým "děkuji" tomu, který pro ni tolik udělal. Neodplácet Bohu láskou za všechno, co pro člověka ve stvoření udělal, je první podvod, kterého se tvor vůči Bohu dopouští; znamená to uzurpovat si jeho dary, aniž by vůbec poznal, odkud pocházejí, a toho, kdo ji tolik miloval. Proto je to první povinnost tvora, a tato povinnost je tak nezbytná a důležitá, že Ta, která si vzala k srdci všechnu Naši slávu, Naši obranu, Náš zájem, neudělala nic jiného, než že obešla všechny sféry, od nejmenší až po největší věc stvořenou Bohem, aby vtiskla všem a ve jménu všech lidských pokolení svou rekviem lásky, slávy, díků. Ach ano, byla to právě moje nebeská Maminka, která naplnila nebe a zemi rekviem za vše, co Bůh vykonal ve stvoření. Po Ní přišlo mé Lidství, které splnilo tuto tak posvátnou povinnost, v níž stvoření tolik selhalo, a učinilo mého Nebeského Otce laskavým vůči provinilému člověku. Takové byly tedy mé modlitby a modlitby mé nerozlučné Maminky. Nechčeš tedy opakovat právě mé modlitby? Ba co víc, právě proto jsem tě povolal do Svě Vůle - abys ses s Námi spojila a následovala a opakovala Naše skutky."

A tak jsem se snažila, jak jen to šlo, obejít všechny stvořené věci, abych svému Bohu vzdala hold lásky, slávy a vděčnosti za všechno, co ve Stvoření vykonal. Zdálo se mi, že ve všech stvořených věcech vidím rekviem lásky mé císařovny Maminky a mého milovaného Ježíše. Tato odplata tvořila nejkrásnější harmonii mezi nebem a zemí a spojovala Stvořitele se stvořením. Každá rekviem lásky byla tónem, malou sonátou úchvatné nebeské hudby. A můj sladký Ježíš dodal: "Má dcero, všechny

stvořené věci nebyly ničím jiným než aktem Naší Vůle, která je vydala; ani nemohou pohnout, ani změnit účinky, postavení nebo úřad, který každá z nich dostala od svého Stvořitele. Nejsou ničím jiným než zrcadly, v nichž měl člověk obdivovat odrazy vlastností svého Stvořitele: v některých moc, v některých krásu, v jiných stvořených věcech dobrotu, nesmírnost, světlo atd. Souhrnně řečeno, každá stvořená věc hlásá člověku vlastnosti svého Stvořitele a němými hlasy mu říká, jak moc ho miluji. Na druhou stranu při stvoření člověka nešlo jen o Naši vůli, ale o emanaci, která vyšla z Našeho lůna - o část Nás samých, kterou jsme do něj vlili; a proto jsme ho stvořili se svobodnou vůlí - aby stále rostl, v kráse, v moudrosti, v ctnosti. V Naší podobě mohl rozmnožovat své statky, své milosti.

Ó, kdyby slunce mělo svobodnou vůli a mohlo z jednoho slunce udělat dvě, ze dvou sluncí čtyři, jakou slávu, jakou poctu by nedalo svému Stvořiteli a kolik slávy i sobě? Avšak to, co stvořené věci nemohou, protože jsou bez svobodné vůle a protože byly stvořeny, aby sloužily člověku, může člověk, protože měl sloužit Bohu. Celá Naše láska se tedy soustředila v člověku, a proto jsme mu dali k dispozici celé stvoření, všechno uspořádané kolem něj - aby člověk mohl využívat Naše díla jako co nejvíce schodů a cest, aby k Nám přišel, poznal Nás a miloval Nás. Jaký je však Náš zármutek, když vidíme člověka pod Námí stvořenýma věcmi - ba co víc, jeho krásnou duši, danou Nám, proměněnou hříchem v ošklivost, a nejenže nevyrostlou v dobro, ale i hroznou na pohled? A přece, jako by Naší lásce nestačilo všechno, co pro něj bylo stvořeno, abychom tuto svobodnou vůli zachovali, dali jsme mu největší dar, který předčil všechny ostatní dary: dali jsme mu Naši Vůli jako uchovatelku, jako protilátku, jako prevenci a pomoc pro jeho svobodnou vůli. Naše Vůle se mu tedy dala k dispozici, aby mu poskytla všechny ty pomůcky, které by člověk mohl potřebovat. Naše Vůle mu byla dána jako prvotní život a jako první akt všech jeho skutků. Protože musel růst v milosti a kráse, potřeboval Nejvyšší Vůli, která by nejen dělala společnost jeho lidské vůli, ale nahrazovala působení stvoření. Ale i tímto velkým darem pohrdal a nechtěl ho poznat. Pohled' tedy, jak Naše Vůle vstupuje do prvotního života stvoření; a dokud zachovává svůj první akt, svůj život, stvoření stále roste v milosti, ve světle, v kráse; zachovává pouto prvního aktu svého stvoření a Nám se dostává slávy všech stvořených věcí, protože slouží Naší Vůli působící ve stvoření - jedinému účelu celého stvoření. Proto ti doporučuji - ať je pro tebe Naše Vůle víc než život a první akt všech tvých činů."

15. srpna 1925

Všechny stvořené věci směřují k člověku. Svátek Nanebevzetí Panny Marie by se měl nazývat svátkem Boží vůle.

Pokračovala jsem ve splynutí se Svatou Boží Vůlí, abych svému Ježíši svou malou láskou oplatila vše, co pro lidstvo ve stvoření vykonal; a můj milovaný Ježíš, pohybující se v mém nitru, aby mé malé lásce dal větší hodnotu, dělal to, co jsem dělala já spolu se mnou. Mezitím mi řekl: "Má dcero, všechny stvořené věci byly stvořeny pro člověka a všechny běží k člověku. Nemají nohy, ale všechny chodí, všechny mají pohyb, buď aby ho našly, nebo aby byly nalezeny. Světlo slunce vychází z nebeských výšin, aby našlo tvora, osvítilo ho a zahřálo. Voda kráčí, aby dosáhla i do lidských útrob, uhasila jeho žízeň a osvěžila ho. Rostlina, semeno, kráčí, rozrývá zemi a tvoří své plody, aby se dala člověku. Není jediné stvořené věci, která by neměla krok, pohyb k tomu, k němuž ji Věčný Stvořitel při jejím stvoření nasměroval. Má Vůle udržuje řád, harmonii a udržuje je všechny na jejich cestě ke stvoření. Je to tedy Má Vůle, která neustále kráčí ke stvoření uvnitř stvořených věcí; nikdy se nezastaví, je celá v pohybu směrem k tomu, koho tolik miluje. Kdo však řekne "děkuji" mé Vůli, která mu přináší světlo slunce, vodu k pití, aby uhasil žízeň, chléb, aby utišil hlad, ovoce, květinu, aby ho rozveselila; a mnoho dalších věcí, které mu přináší, aby ho učinila šťastným? Není snad správné, že když moje Vůle dělá pro člověka všechno, měl by člověk dělat všechno, aby moji Vůli naplnil?"

Ach, kdybyste věděli, jakou hostinu má Vůle dělá ve stvořených věcech, když kráčí k tomu, kdo plní mou Vůli, a slouží mu! Moje Vůle, působící a naplňovaná ve stvoření, a moje Vůle působící ve

stvořených věcech se při setkání líbají, harmonizují, milují se a tvoří hymnus klanění se svým Stvořitelem a největší předzvěst celého stvoření. Stvořené věci se cítí poctěny, když slouží stvoření, které je oživováno toutéž Vůlí, jež tvoří jejich život. Na druhé straně má Vůle zaujímá postoj smutku v týchž stvořených věcech, když musí sloužit někomu, kdo mou Vůli nenaplnuje. Proto se mnohokrát stává, že se stvořené věci staví proti člověku, bijí ho, trestají ho - protože se stávají nadřazenými člověku, neboť v sobě uchovávají neporušenou onu Boží Vůli, kterou byly oživovány od samého počátku svého stvoření, zatímco člověk sestoupil níže, neboť v sobě neuchovává Vůli svého Stvořitele."

Poté jsem začala přemýšlet o svátku mé nebeské Maminky vzaté do nebe a můj sladký Ježíš s něžným a dojemným tónem dodal: "Má dcero, pravý název tohoto svátku by měl být Svátek Boží Vůle. Byla to lidská vůle, která uzavřela Nebe, přetrhala pouta s jeho Stvořitelem, způsobila, že na pole vstoupily bída a smutek, a ukončila hostinu, kterou si stvoření mělo užívat v Nebi. Nyní toto stvoření, Královna všeho, tím, že vždy a ve všem plnila Vůli Věčného - ba co víc, lze říci, že Její život byl pouze Boží Vůlí -, otevřela Nebesa, spojila se s Věčným a obnovila v Nebi hostiny se stvořením. Každý Její čin v Nejvyšší Vůli byl hostinou, kterou zahájila v Nebi, byla to slunce, která tvořila, aby tuto hostinu ozdobila, byla to melodie, které posílala, aby potěšila Nebeský Jeruzalém. Pravou příčinou této hostiny je tedy Věčná Vůle působící a naplňující se v mé Nebeské Mamince. Působila v Ní takové zázraky, že ohromila Nebe i Zemi, spoutala Věčného nerozlučným poutem lásky a uchvátila Slovo i do Svého lůna. Sami andělé, uchvácení, mezi sebou opakovali: "Odkud se v tomto vynikajícím Stvoření bere tolik slávy, tolik cti, taková velikost a zázraky, jaké nikdy předtím neviděli? Vždyť právě z vyhnanství přichází. Udivení poznali, že v Ní působí Vůle jejich Stvořitele jako Život, a rozechvělí říkali: "Svatá, svatá, svatá - čest a sláva Vůli našeho svrchovaného Pána. A sláva, a třikrát Svátá - Té, která nechala působit tuto Nejvyšší Vůli."

A tak je to moje Vůle, která více než cokoli jiného byla a je oslavována v den Nanebevzetí mé Nejsvětější Matky. Byla to pouze má Vůle, která ji přiměla vystoupit tak vysoko, aby se vyznamenala mezi všemi. Všechno ostatní by bylo nicotné, kdyby Ona neměla zázračnost mé Vůle. Byla to má Vůle, která Jí dala božskou plodnost a učinila Ji Matkou Slova. Byla to má Vůle, která Jí umožnila vidět a obejmout všechny tvory dohromady, stát se Matkou všech a milovat všechny láskou Božského Mateřství. A učinila Ji Královnou všeho, učinila Ji vládnoucí a panující. Toho dne se mé Vůli dostalo prvních poct, slávy a hojných plodů jejího díla ve stvoření a začala svou hostinu, kterou nikdy nepřerušuje, pro oslavu svého působení v mé milované Matce. A ačkoli byla nebesa otevřena Mnou a mnozí svatí již vlastnili nebeskou vlast, když byla nebeská Královna přijata do nebe, byla ovšem Ona sama prvotní příčinou, neboť ve všem naplnila Nejvyšší vůli, a proto jsme čekali, až Ona, která Jí tolik poctila a obsahovala pravý zázrak Nejsvětější vůle, uspořádá první slavnost pro Nejvyšší vůli. Ó, jak celá nebesa velebila, blahoslavila a chválila Věčnou Vůli, když viděla tuto vznešenou Královnu vstupovat do Empyrea, doprostřed nebeského dvora, celého obklopeného Věčným Sluncem Nejvyšší Vůle! Viděli Ji celou posetou silou Nejvyššího Vůle; nebylo v Ní ani úderu srdce, na němž by tato Vůle nebyla vtisknuta. Udiveně na Ni pohlédli a řekli Jí: "Vystup, vystoupej výš. Je správné, aby Ta, která tolik ctila Nejvyšší Fiat a skrze niž jsme se ocitli v nebeské vlasti, měla nejvyšší trůn a byla naší Královnou." "Ať se stane Královnou," odpověděli. A největší poctou, které se mé Mamince dostalo, bylo vidět oslavenou Boží Vůli."

16. září 1925

Ježíš byl ve svých bolestech stále stejný. Být stále stejný je božská ctnost. Ježíšovo mlčení.

Mé dny jsou stále trpěcí kvůli dlouhému strádání mého sladkého Ježíše. Zůstala mi jen Jeho Vůle jako vzácné dědictví po tolika návštěvách, které vykonal pro mou ubohou duši. A nyní jsem zůstala sama, zapomenutá Tím, který utvářel můj život; tak moc, až se mi zdálo, že jsme splynuli a že ani On nemůže být beze mne, ani já bez Něho. A zatímco přemýšlím: "Kam - kam odešel Ten, který mě tolik miloval?"

Co jsem udělala, že mě opustil? Ach! Ježíši, vrať se, vrať se, neboť víc nesnesu!"; a zatímco bych se nejraději oddala smutku a myslela na své velké neštěstí, že jsem ztratila Toho, do něhož jsem vkládala všechny své naděje a své štěstí, svatá Boží vůle se mi vnucuje a nutí mě sledovat průběh mých činů v Jeho obdivuhodné Vůli. A téměř mi brání, abych více truchlila nad tím, že jsem bez svého jediného dobra. A tak zůstávám jako zkamenělá, neohrožená, úplně sama, bez sebemenší útěchy, ať už z nebe, nebo ze země.

Když jsem byla v tomto stavu, přemýšlela jsem o různých bolestech Ježíšova utrpení, který, když se na chvíli zviditelnil, mi řekl: "Má dcero, ve všech svých bolestech jsem byl stále stejný - nikdy jsem se nezměnil. Můj pohled byl vždy milý, má tvář byla vždy klidná, má slova vždy klidná a důstojná. V celé své osobě jsem měl takovou rovnost způsobů, že kdyby mě chtěli poznat jako svého Vykupitele, jen podle mého způsobu, vždy stejného, ve všem a pro všechno, by mě poznali. Je pravda, že mých bolestí bylo tolik, že Mě zastínily a obklopily jako mnoho mraků, ale to nic neříká: po žáru bolestí bych se znovu objevil uprostřed svých nepřátel jako majestátní slunce, se svým obvyklým klidem a se svými stejnými způsoby, vždy stejnými a pokojnými. Být stále stejný je jen od Boha a od pravých Božích dětí. Způsob, který je vždy rovný sám sobě, vtiskne duši božský charakter a odhalí působení tvorů jako čisté a svaté. Naproti tomu proměnlivý charakter je ze stvoření a je znamením vášni, které v lidském srdci řvou, které ho tyranizují, a to tak, že i navenek ukazují nepříjemný charakter, který se všem nelíbí. Proto ti doporučuji, abys byla stále stejná, se Mnou, se sebou i s ostatními - stejná v bolestech, a dokonce i v samotném mém nedostatku. Neměnný charakter musí být v tobě nesmazatelný, a i když tě bolesti mého strádání srážejí a tvoří v tobě i mimo tebe mraky smutku, tvé neměnné způsoby budou světlem, které tyto mraky rozptýlí a odhalí, jak, ač skrytý, v tobě přebývám."

Poté jsem pokračovala v přemýšlení o bolestech utrpení mého obdivuhodného Ježíše, s hřebem Jeho strádání v srdci; a můj milovaný Ježíš se zjevil v mém nitru, celý mlčenlivý a tak ztrápený, že vzbuzoval lítost. Řekla jsem Mu: "Lásko moje, proč mlčíš? Zdá se mi, že už mi nechceš nic říct, ani se mi svěřit se svými tajemstvími a bolestmi." "A co se děje?" zeptala jsem se. A Ježíš, celý dobrý, ale utrápený, mi řekl: "Má dcero, mlčení říká něco většího, než co říká mluvení. Mlčet je rozhodnutí člověka, který, nechť se nechat odradit, mlčí. Mlčení otce s milovaným synem, zatímco je uprostřed jiných nezvedených synů, je znamením, že chce zvrhlé syny udeřit. Myslíte si, že to nic není, že k vám nepřicházím a že se s vámi šetřím, když se s vámi dělím o své bolesti? Ach, má dcero, není to nic, naopak, je to něco velkého. Protože k vám nepřicházím, moje Spravedlnost se naplňuje bičí, aby zasáhla člověka; a to do té míry, že všechna minulá zla, zemětřesení, války, budou jako nic ve srovnání se zly, která přijdou, a s velkou válkou a revolucí, kterou připravují. Hříchů je tolik, že si je lidé nezaslouží, abych se s vámi dělil o své bolesti, abych je zbavil zaslužených pohrom. Proto mějte trpělivost, má Vůle vám vynahradí mou viditelnou přítomnost, i když ve vás zůstávám skrytá. A kdyby tomu tak nebylo, nemohli byste udržet tempo při konání svých obvyklých obchůzek v mé Vůli. Jsem to Já, kdo je ve vás koná, ač skrytý, a vy následujete Toho, kterého nevidíte. Jakmile však Má Spravedlnost dokončí naplnění bičů, budu s vámi jako dříve. Proto odvahu, čekejte na Mne a nebojte se."

Zatímco to říkal, ocitla jsem se mimo sebe, uprostřed světa. Téměř u všech národů bylo možné vidět přípravy na válku, nové tragičtější způsoby boje, které naháněly hrůzu už při pouhém pohledu; a pak velkou lidskou slepotu, která se stávala ještě slepější, jednala jako zvíře, ne jako člověk; a protože byla slepá, neviděla, že zatímco zraňuje druhé, zraňuje sama sebe. Pak jsem se celá vyděšená ocitla zpátky v sobě, úplně sama, bez svého Ježíše, a s hřebíkem v srdci, že Ten, kterého miluji, ode mě odešel a zanechal mě samotnou a opuštěnou. A zatímco jsem blouznila a trápila se kvůli bolesti, můj sladký Ježíš, pohybuje se v mém nitru a vzdychající kvůli mému těžkému stavu, mi řekl: "Má dcero, uklidni se, uklidni se, jsem v tobě, neopouštím tě. A kromě toho, jak bych tě mohl opustit? Podívej, má Vůle je všude; jsi-li v mé Vůli, nevím, kam jít, ani nenacházím místo, abych se od tebe vzdálil. Musel bych svou Vůli omezit a shromáždit ji v jednom bodě, abych tě mohl opustit - ale ani to nemohu udělat. Má nesmírnost se rozprostírá všude a Má přirozenost činí nesmírným vše, co Mi patří; nesmírná je tedy Má Vůle, Má moc, Má láska, Má moudrost atd. Jak tě tedy mohu opustit, když tě všude nacházím ve své

Vůli? Proto se ujistěte, že vás neopouštím, a ponořujte se stále hlouběji do nesmírnosti propasti mé Vůle."

1. října 1925

Božská Vůle je středem lidství našeho Pána. Ten, kdo v ní žije, žije v tomto středu.

Provázela jsem bolesti utrpení svého sladkého Ježíše podle svého obvyklého způsobu a obětovala jsem samotné Jeho strádání a muka, které mi působilo, jako svědectví své bolestné lásky, za Jeho úlevu a jako soucit s Jeho bolestmi. Zatím co jsem to dělala, můj milovaný Dobrý pohnul jednou rukou v mém nitru, pozvedl pravou ruku a nechal ze svých prstů stékat pramínky krve a světla po mé ubohé duši, která byla seschlá a spálená mocným vanutím Jeho nedostatku - a to s takovým smutkem, že se sám Ježíš otrásl; a pohnut soucitem, chtěje mě povzbudit, řekl mi: "Má dcero, odvaž se, neboj se. Ten, kdo žije v Mé Vůli, je ve středu Mého Lidství, protože Božská Vůle je ve Mně jako slunce ve své sféře: i když paprsky zasahují zemi, nikdy neodchází z výšky, ze svého středu; zůstává stále obklopena ve své sféře, ve svém majestátním trůnu; a zatímco její světlo dosahuje všude a ovládá všechno, všechno jí slouží za podnož, protože všechno čeká na její blahodárné světlo. Tak byla má Božská Vůle ve Mně - jako střed ve sféře mého Lidství; a z mé sféry vycházelo světlo, zasahovalo všechny a každé místo. To byl první čin člověka - odmítnout mou Nejvyšší Vůli; proto bylo vhodné, aby mé Lidství učinilo první krok k Ní, soustředilo tuto Věčnou Vůli ve Mně jako střed života a znovu ji přineslo člověku prostřednictvím mého života, mých skutků a bolestí, aby se mohl vrátit ke svému Stvořiteli a zařadit se do řádu, pro který byl stvořen.

Vidíš tedy, má dcero? Duše, která žije v mé Vůli, je středem mého Lidství a vše, co jsem vykonal a vytrpěl, je kolem ní a pro její pomoc. Je-li slabá, podává jí mou sílu; je-li zastíněná, má krev ji omývá a zkrášluje; mé modlitby ji podporují; mé paže ji pevně drží a pokrývají ji mými skutky. Celkově vzato, vše je pro její obranu a pomoc. Proto je v tobě myšlenka na mé bolesti jakoby přirozená - protože žiješ v mé Vůli, obklopují tě jako mnohá oblaka světla a milosti. Do sféry mého lidství má Vůle umístila mé skutky, mé kroky, má slova, mou krev, mé rány, mé bolesti a vše, co jsem dělal, jakoby na cestě, abych povolal člověka a poskytl mu dostatečnou pomoc a prostředky k jeho záchraně a k tomu, aby se opět vrátil do lůna mé Vůle. Kdyby má Vůle chtěla vstoupit na pole sama, aby člověka povolala, byla by se lekla. Místo toho jsem ho chtěl povolat se vším, co jsem dělal a trpěl, jako mnoho lákadel, postrčení, povzbuzení a prostředků, abych ho přiměl vrátit se do mé náruče. A tak vše, co jsem dělal a vytrpěl, je nositelem člověka k Bohu. Nyní ten, kdo žije v mé Vůli, tím, že žije ve středu mého Lidství, přijímá všechny plody všeho, co jsem vykonal a vytrpěl, a vstupuje do řádu Stvoření; a má Vůle v něm naplňuje celý účel, pro který byl stvořen. Jiní pak, kteří nežijí v mé Vůli, nacházejí prostředky ke spáse, ale neužívají všech plodů Stvoření a Vykoupení."

Když to můj milovaný Ježíš říkal, řekla jsem Mu: "Má Lásko, já nevím - Ty mi říkáš, že žiji ve Tvé Vůli, a pak mě opustíš? Ach, jak těžké mučednictví mě nutíš podstoupit. Jak mě opouštíš, všechno se pro mě mění, já sama se už nepoznávám, všechno pro mě umírá - umírá světlo, láska, dobro. Ty jediný udržuješ v mé ubohé duši tep života; jakmile odejdeš a opustíš mě, všechno umírá. Podívej se tedy, v jak těžkých a bolestných podmínkách mě opouštíš. A, prosím, slituj se nade mnou a už mě neopouštěj, protože víc už nesnesu. A zatímco jsem chtěla říct víc, můj Ježíš s povzdechem dodal: "Dcero moje, mlč, nechod' dál - tvá slova zraňují mé Srdce. Ach, jak rád bych ti odstranil z tvého srdce tento hřeb, který je tak tvrdý - že tě opouštím, že tě mohu opustit. I Já vím, že pro toho, kdo Mě miluje, je tento hřeb nesnesitelný, ubíjí člověka neustále, bez lítosti. Proto odložte myšlenku, že bych vás mohl opustit. Měla bys být přesvědčena, že místo abych tě opustil, pronikám do tebe hlouběji a mlčím v malé lodi tvé duše; a to je tak pravda, že se v tobě nic nepohnulo: přípravy, které tam byly, jsou tam stále - všechny jsou v pořádku; tolik, že stačí, aby to chtěla Má Vůle, a Já trochu roztočím přípravy, které tam jsou, a rychle jsem s tebou. A kromě toho, jak bych tě mohl opustit? Ten, kdo plní mou Vůli a žije v ní, udržuje

celá pouta Stvoření, která existují mezi Stvořitelem a stvořením, pouta Vykoupení a pouta mezi Posvěcujícím a těmi, kdo jsou posvěcováni. Má Vůle všechna tato pouta zpečetí a činí stvoření neoddelitelným ode Mne. Proto si buď jistá, že tě tvůj Ježíš neopouští."

Zatímco co to říkal, viděla jsem, jako by se k mému srdci vázalo mnoho světelných vláken. Některá z nich se vázala ke všem stvořeným věcem, jiná světelná vlákna vycházela ze všeho, co Ježíš vykonal a vytrpěl, jiná ze svátostí. Kéž je vše k Boží slávě a k dobru mé duše i všech duší. Amen.

4. října 1925

Opakování téhož dobra slouží k vytvoření vody, kterou se zalévá semeno ctností. Vše, co Náš Pán učinil, je pozastaveno v Boží vůli, v očekávání, aby se dalo tvorem.

Splývala jsem v Nejsvětější Boží Vůli podle svého obvyklého způsobu, a zatímco jsem v ní obcházela, abych na všechny věci kladla své "Miluji Tě", přála jsem si, aby můj Ježíš neviděl ani neslyšel nic jiného než mé "Miluji Tě". A zatímco jsem si opakovala zpěv mého 'Miluji Tě', pomyslela jsem si: "To ukazuje, že jsem opravdu malé dítě, které nedokáže říct nic jiného než malý příběh, který se naučilo. A pak, co dobrého mi přinese, když budu stále dokola opakovat 'Miluji Tě, miluji Tě...'" A tak jsem si říkala, že je to pro mě dobré. Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj rozkošný Ježíš vyšel z mého nitra a ukázal mi své 'Miluji Tě' vtisknuté všude v celé Jeho Božské Osobě: na rtech, na tváři, na čele, v očích, uprostřed prsou, na hřbetě a uprostřed dlaní, na konečcích prstů - zkrátka všude. A něžným tónem mi řekl: "Má dceru, nejsi šťastná, že žádné z 'Miluji Tě', které z tebe vychází, se neztratí, ale všechna zůstanou vtisknuta ve Mně? A víš, co dobrého ti pak přinese jejich opakování? Musíš vědět, že když se duše rozhodne konat nějaké dobro, uplatňovat nějakou ctnost, vytváří semínko této ctnosti. Opakováním těchto skutků tvoří vodu, kterou zalévá toto semeno v zemi svého srdce; a čím častěji je opakuje, tím více toto semeno zalévá a rostlina roste krásná a zelená tak, že rychle přináší plody tohoto semene. Na druhou stranu, pokud je v opakování pomalá, mnohokrát zůstane semínko udušené; a pokud vůbec vyjde, roste řídké a nikdy nedává plody. Chudé semeno, které nemá dostatek vody, aby mohlo růst. Mé Slunce nad tímto semenem nevychází, aby mu dodalo plodnost, zralost a krásnou barvu jeho plodů, protože není plodné. Na druhou stranu, tím, že duše stále opakuje tytéž úkony, obsahuje mnoho vody, kterou toto semeno zalévá; Mé Slunce se nad tímto semenem vznese pokaždé, když vidí, že je zaléváno; a má z toho takovou radost, protože ví, že má mnoho síly, aby rostlo, že jeho větve sahají až ke Mně; a když vidím jeho četné plody, s potěšením je trhám a odpočívám v jeho stínu.

Tak ti opakování tvého "Miluji Tě" pro Mne obstarává vodu, kterou zaléváš a formuješ strom lásky. Opakování trpělivosti zalévá a tvoří strom trpělivosti; opakování tvých činů v Mé Vůli tvoří vodu, kterou zaléváš a tvoříš božský a věčný strom Mé Vůle. Nic nelze utvořit jedním jediným činem, ale mnoha a mnoha opakovanými činy. Pouze tvůj Ježíš obsahuje ctnost utvářet všechny věci, a to i ty největší, jedním jediným úkonem, protože já obsahuju tvůrčí sílu. Stvoření však opakováním téhož úkonu tvoří dobro, které chce učinit, kousek po kousku. Prostřednictvím zvyku se toto dobro nebo tato ctnost stává její přirozeností a tvor se stává jeho vlastníkem a tvoří veškeré její štěstí. To se děje i v přirozeném řádu. Nikdo se nestane učitelem tím, že si jednou nebo několikrát přečte samohlásky a souhlásky, ale tím, že si je neustále opakuje, a to až do té míry, že svou mysl, svou vůli a své srdce naplní celou tou vědou, která je potřebná k tomu, aby mohl být učitelem druhých. Nikdo se necítí sytý, pokud nejí, sousto za soustem, potravu, která je potřebná k tomu, aby byl sytý. Nikdo nesklízí semena, pokud neopakuje, kdo ví kolikrát, svou práci na svém malém poličku; a tak je to i s mnoha dalšími věcmi. Opakování téhož úkonu je znamením, že člověk miluje, oceňuje a chce vlastnit právě ten úkon, který dělá. Proto opakuj, a to neustále, aniž by ses unavil."

Poté jsem se ocitla mimo sebe a můj sladký Ježíš mě nesl po všech těch místech, kde během svého pozemského pobytu působil, trpěl, modlil se a také plakal. Všechno bylo v činnosti - všechno, co udělal. A můj milovaný Dobrý mi to řekl: "Má dceru, dceru mé nejvyšší vůle, má vůle tě chce učinit

účastnou všeho. Všechno, co vidíš, jsou všechny skutky, které jsem vykonal během svého pozemského pobytu a které má Vůle uchovává pozastavené v sobě, protože tvorové nejsou disponováni k tomu, aby je chtěli přijmout, částečně proto, že stále ještě nevědí, co jsem vykonal. Hle, zde jsou modlitby, které jsem konal v noci, pokryté hořkými slzami a vroucími vzdechy za spásu všech. Všichni čekají, až se odevzdají tvorům, aby jim dali plody, které obsahují. Dcero, vstup do nich, přikryj se mými slzami, oděj se mými modlitbami, aby v tobě má Vůle uskutečnila účinky, které jsou v mých slzách, modlitbách a vzdeších. Má Vůle v sobě uchovává, jako by byla seřazena, bolesti mého dětství, všechny mé vnitřní úkony mého skrytého života, které jsou divy milosti a svatosti; všechna ponížení, slávu a bolesti mého veřejného života a nejskrytější bolesti mého umučení. Všechno je pozastaveno - úplné plody stvoření nepřijala; a já čekám na ty, kteří musí žít v mé Vůli, aby už nebyly pozastaveny, ale aby se na ně vylily, aby jim daly své úplné plody. Pouze ti, kdo musí žít v Mé Vůli, způsobí, že Mé statky již nebudou pozastaveny. Proto vstupte do každého mého činu a bolesti, aby se ve vás naplnila má Vůle. Mezi vámi a Mnou nechci pozastavené věci, ani nesnáším, když vám nemohu říci, co chci. Proto v tobě chci nalézt svou vlastní Vůli - aby nic neodporovalo tomu, co ti chce dát má Vůle Sama." A zatímco to Ježíš říkal, přecházela jsem od jednoho Ježíšova činu k druhému a zůstávala jsem jako proměněná, pokrytá Jeho vlastními činy, modlitbami, slzami a bolestmi. Ale kdo může říci, co jsem prožívala? Doufám, že mi blahoslavený Ježíš dá milost, abych odpovídala a naplňovala Jeho obdivuhodnou Vůli ve mně a ve všech. Amen.

10. října 1925

Výměna vůle mezi Nebeským Otcem a Nejsvětější Pannou a Luisou. Nejsvětější Panna opakuje pro duši, která žije v Božské vůli, to, co učinila pro svého Syna.

Jelikož jsem byla ve svém obvyklém stavu, moje ubohá mysl se ocitla v nesmírně vysoké atmosféře. Zdálo se mi, že vidím Božství a na jednom kolenu Nebeského Otce Královnu Maminku, mrtvou, jako by neměla život. Překvapeně jsem si pomyslela: "Moje Máma je mrtvá, ale jaká je to šťastná smrt - zemřít na kolenu našeho Stvořitele!" V tu chvíli jsem si uvědomila, že je to mrtvý člověk. Když jsem se však podívala pozorněji, viděla jsem Její vůli jakoby oddělenou od těla, drženu v ruce Božského Otce. Udiveně jsem se dívala a nedokázala jsem si vysvětlit, co vidím, ale hlas přicházející od božského trůnu řekl: "Je to jediná bytost, která nám darovala svou vůli a zanechala ji mrtvou na našich kolenou v našich rukou. A My jsme jí na oplátku darovali Naši vůli. Větší dar jsme jí dát nemohli, protože získáním této Nejvyšší Vůle měla moc přimět Slovo, aby sestoupilo na zem, a nechat zformovat Vykoupení lidstva. Lidská Vůle by nad Námi neměla žádnou moc ani přitažlivost; ale Božská Vůle, kterou jsme My sami dali tomuto nesrovnatelnému stvoření, nad Námi zvítězila, podmanila si Nás, uchvátla si Nás; a neschopni odolat jsme se podřídili Jejím prosbám, aby Slovo sestoupilo na zem. Nyní čekáme, až přijdeš zemřít na Naše druhé koleno a odevzdáš nám svou vůli; a My, když ji uvidíme mrtvou v Našich rukou, jako by pro tebe už neexistovala, darujeme ti Naši Vůli a skrze tebe - tedy skrze tuto Naši Vůli, která ti byla dána - se Naše Fiat vrátí, aby žilo na zemi. Tyto dvě vůle, mrtvé na Našich kolenou, budou výkupným za mnohé vzpurné vůle a My si je ponecháme jako drahocennou zástavu, která nám odplatí všechno zlo ostatních tvorů, protože Naši Vůli Nás budou moci uspokojit."

Hlas už nebylo slyšet a já jsem se ocitla na druhém otcovském kolenu, ve chvíli, kdy jsem vydechovala naposledy a umírala. V tu chvíli jsem se však ocitla sám v sobě, ale nejsem schopna říci, co jsem v sobě cítila, jen jsem se ze srdce modlila, aby do mě už nikdy nevstoupila moje vůle, ale aby ve mně žilo jen to Božské. Ach, jen ono je nositelem všech dober a opakovatelem Ježíše v duších; a ozvěnou Fiat Stvoření objímá vše a všechny jakoby jedním dechem a odměňuje Boha za dílo Stvoření, Vykoupení a Posvěcení. Božská Vůle působící v nás může všechno; je to pravá Královna, která vládne a vládne všemu.

Potom jsem viděla svou Nebeskou Maminku s Ježíškem v náručí, jak Ho líbá a přikládá k prsu, aby Mu dala své nejčistší mléko; a já jsem jí řekla: "Má Maminko, a co já - mně nic nedáš? Ó, prosím, dovol mi alespoň vložit své 'Miluji Tě' mezi Tvá a Ježíšova ústa, zatímco Ty líbáš, aby mé malé 'Miluji Tě' mohlo běžet ve všem, co děláš. A Ona mi řekla: "Má dcero, prosím, vlož své malé 'Miluji Tě' nejen do úst, ale do všech úkonů, které probíhají mezi Mnou a mým Synem. Musíš vědět, že vše, co jsem učinila vůči svému Synu, jsem měla v úmyslu učinit vůči těm duším, které měly žít v Boží Vůli, protože, jsouce v Ní, by byly disponovány přijmout všechny úkony, které jsem učinila vůči Ježíši, a našla bych dostatečný prostor, do něhož bych je mohla umístit. Když jsem tedy políbila svého Syna, políbila jsem je, protože jsem je spolu s Ním nalezla v Jeho Nejvyšší Vůli. Byly první, které byly jakoby seřazeny v Něm, a moje mateřská láska mě tlačila k tomu, abych jim umožnila účastnit se všeho, co jsem svému Synu dělala. Bylo zapotřebí velkých milostí pro ty, kteří měli žít v této Svaté Vůli, a já jsem jim dala k dispozici všechny své statky, své milosti, své bolesti, jako jejich pomoc, jako obranu, jako sílu, jako oporu a jako světlo; a cítila jsem se šťastná a poctěná nejvyššími poctami, že mám jako své děti děti Vůle Nebeského Otce, kterou jsem také vlastnila; a protože jsem na ně také pohlížela jako na zroence ze Mne. Ba co víc, lze o nich říci to, co se říká o mém Synu: že první generace našly spásu v zásluhách budoucího Vykupitele. Stejně tak jsou tyto duše, tyto budoucí dcery, na základě Boží Vůle, která v nich působí, těmi, kdo budoucím generacím neustále vyprošují spásu a milosti. Jsou s Ježíšem a Ježíš je v nich; a spolu s Ježíšem opakují to, co Ježíš obsahuje. Proto chcete-li, abych pro vás opakovala to, co jsem učinila pro svého Syna, dovolte Mi, abych vás vždy nacházela v Jeho Vůli, a budu k vám štedrá ve svých milostech."

17. října 1925

Věčná Moudrost stanovila, že pokrmem lidské duše má být Boží Vůle.

Po dvou dnech nejtrpčího strádání mého nejvyššího Dobra, Ježíše, jsem pocítila, jak se pohybuje v mém nitru. Zdálo se mi, že Ho vidím ve svém nitru, jak sedí, s hlavou nakloněnou na jednu stranu, na mém rameni; s ústy obrácenými k mým ústům, jak mi podává slova. Přitiskla jsem Ho k sobě a začala Mu naslouchat, přičemž jsem se Mu celá odevzdala. Tak se mi zdálo, že mi říká: "Má dcero, má Vůle je víc než jídlo. Jídlo dává tělu sílu, zahřívá ho, zvyšuje krev, oživuje inteligenci, pokud je mdlá, vlévá živost do všech údů a popohání stvoření k novým skutkům a obětem. Naproti tomu ta, která má prázdný žaludek a nedává tělu potřebnou potravu, je slabá, studená, chybí jí krev, její inteligence je zastřená, vyčerpaná ve všech údech; a to ji vede k melancholii a tlačí ji k nicnedělání, bez touhy se v čemkoli obětovat. Chudák, cítí, že jí chybí život ve všech částech její osoby; a to je tak pravdivé, že když je nemoc pro tvora smrtelná, vzdává se jídla, a tím, že se vzdává jídla, disponuje se ke smrti.

Nuže, jelikož Věčná Moudrost stanovila, že i duše má mít pokrm, byl jí Nejvyšší vůlí přidělen chutný pokrm. Kdo tedy přijímá tento pokrm, je silný v konání dobra; je jakoby nasáklý láskou ke svému Bohu. Tento pokrm v ní zvyšuje božskou krev, aby se v ní utvářel růst Božího života. Jako slunce se odráží v její inteligenci, aby poznala svého Stvořitele a byla utvářena k Jeho podobě. Vkládá do celé duše živost, aby uvedla v život všechny ctnosti, a popohání ji k novým skutkům a neslychaným obětem. Pokrm mé Vůle se dává v každém okamžiku, při každém nadechnutí, v noci, ve dne, v každé věci a tolikrát, kolikrát člověk chce; ani nehrozí žádné nebezpečí, jako u tělesného pokrmu, že když ho člověk přijímá příliš mnoho, může škodit a dokonce vyvolat nemoci - ne, ne; spíše čím více ho člověk přijímá, tím více posiluje a povznáší duši k podobnosti s jejím Stvořitelem. Při přijímání tohoto nebeského pokrmu může člověk zůstat s neustále otevřenými ústy. Naopak však pro toho, kdo tento pokrm Mé Vůle nepřijímá. O té, která jej vůbec nepřijímá, lze říci, že se disponuje k věčné smrti. Co se týče té, která se zřídka živí, je slabá a nestálá v dobru, je chladná v lásce, chybí jí božská krev, a to takovým způsobem, že v ní božský život roste jakoby chudokrevně. Světlo její inteligence je tak slabé, že o svém Stvořiteli ví jen málo nebo vůbec nic; a protože Ho nezná, je jí Jeho podoba tak vzdálená, neboť stejně tak je vzdálená od pokrmu Jeho Vůle. Je bez živosti v konání dobra, a protože nemá dostatek pokrmu; a uniká jí tu

trpělivost, tu láska, tu odpoutanost od všeho; a tak ubohé ctnosti žijí jako udušené, bez dostatku pokrmu Mé Vůle. Ach, kdyby člověk viděl duši bez tohoto nebeského pokrmu, plakal by nad ní, tolik je bídy a odpadků, jimiž je zavalena. Ještě více však člověk může soucítit, vidí-li bytost hladovějící po tělesném pokrmu, protože jí mnohdy chybí prostředky, aby si jej mohla koupit; pokrm mé Vůle se však rozdává zdarma, a proto si ta, která jej nepřijímá, zaslouží odsouzení; a odsouzení si vytváří sama, protože odmítla pokrm, který jí dal život."

Poté jsem se dozvěděla, že různí lidé trpěli protivenstvími, ponížením a jinými věcmi; a můj sladký Ježíš pokračoval ve své řeči: "Má dcero, stejně jako tělo obsahuje špatnou krev, která infikuje tu dobrou, a je nutné použít vezikanty, pijavice, pouštění žilou, aby se špatná krev vytáhla, jinak hrozí, že člověk zůstane ochromen po zbytek života; stejně tak duše, která postrádá stálý pokrm mé Vůle, obsahuje mnoho špatného humoru a je nutné použít vezikanty ponížení, aby se vytáhl špatný humor sebeucty; kousnutí pijavic, aby se z ní vytáhl nakažený humor marnivosti vlastního já; okamžité pouštění žilou, aby se zablokovala a vytáhla zlá krev malých náklonností, které si stále vytváří v srdci vůči lidem, k nimž se přibližuje při konání dobra. Jinak by se tyto humory rozrostly natolik, že by nakazily vše, co dělá, a to takovým způsobem, že by zůstala ochromena v dobru po zbytek života. Puncování vždy koná dobro; jsou to hlídky srdce, které udržují čistou krev - to znamená, že úmysl duše je v konání dobra vzpřímený. Kdyby tedy všichni konali dobro jen proto, aby plnili mou Vůli, nebyly by punkce nutné, protože má Vůle je ochranou proti všem špatným náladám. Punkce jsou tedy také trestem pro ty, kdo nepřijímají dostatečný pokrm z mé Vůle."

21. října 1925

Účinky jednoho činu v Boží Vůli. Ježíšův zármutek je v Božské Vůli pozastaven a čeká na hříšníka.

Dnes ráno, když jsem přišla, mi můj sladký Ježíš řekl: "Dcero moje, přináším ti polibek celého nebe." A tak jsem se vrátila do nebe. A když to říkal, políbil mě a dodal: "Celá nebesa jsou v mé Vůli, a protože jsou v této Nejvyšší Vůli, ať dělám cokoli, cítí ozvěnu mých činů, a jako by odpovídala na mou ozvěnu, opakují to, co dělám." "Ať dělám, co dělám," Po těchto slovech zmizel. Po několika hodinách se však vrátil a řekl mi: "Má dcero, vrať mi polibek, který jsem ti dal, protože celá nebesa, moje Maminka, náš Nebeský Otec a Božský Duch čekají na odplatu za tvůj polibek, protože protože jejich čin vyšel v mé Vůli vůči stvoření, které žije ve vyhnanství, touží po tom, aby jim byla odplata za něj vrácena v mé stejné Vůli." A tak, když přiblížil svá ústa k mým, téměř rozechvělá, jsem Mu dala svůj polibek, který vyvolal harmonický zvuk, dosud nikdy neslyšený, který se vznesl vysoko a rozléval se ve všem a ke všem. A Ježíš s nevýslovnou láskou dodal: "Jak krásné jsou skutky v mé Vůli. Ach! neznáte sílu, velikost, zázrak jednoho činu v mé Vůli. Tento čin hýbe vším - nebem i zemí - jako by to byl jeden jediný čin; a celé stvoření, andělé, svatí, dávají a přijímají odplatu za tento čin. Proto čin vykonaný v mé Vůli nemůže být bez odplaty, jinak by všichni pocítili smutek z božského činu, který pohnul všemi, každý do něj vložil to své; a přece není odplata. Působení duše v mé Vůli je jako stříbrný zvuk živého a pronikavého zvonu, který zní tak hlasitě, že přitahuje pozornost všech; a zní a znovu zní, tak sladce, že všichni při tomto zvuku poznávají působení duše v mé Vůli, všichni přijímají slávu a čest božského činu." Po těchto slovech zmizel.

Pak jsem pokračovala ve splynutí sebe sama v Božské Vůli a pocítovala lítost nad každým proviněním, které kdy bylo dáno mému Ježíši, od prvního až po posledního člověka, který přijde na zem. A zatímco jsem cítila smutek, prosila jsem o odpuštění. Ale zatímco jsem to dělala, řekla jsem si: "Můj Ježíši, má Lásko, nestačí mi cítit smutek a prosit o odpuštění, ale chtěla bych zničit každý hřích, aby Tě už nikdy - nikdy nikdo neurazil." A tak jsem si řekla: "Můj Ježíši, má Lásko, nestačí mi cítit smutek a prosit o odpuštění. A Ježíš, pohybuující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, pro každý hřích jsem měl zvláštní zármutek a na mém zármutku viselo odpuštění pro hříšníka. Nyní je tento můj smutek zavěšen v mé vůli a čeká na hříšníka, až mě urazí, aby, až pocítí smutek nad tím, že mě urazil, můj smutek sestoupil,

aby pocítil smutek spolu s jeho a okamžitě mu udělil odpuštění. Ale kolik lidí Mě urazí a necítí smutek? Můj zármutek a odpuštění jsou tedy v Mé Vůli pozastaveny a jakoby izolovány. Děkuji ti, Má dcero, že vstupuješ do Mé Vůle, abys dělala společnost Mému smutku a Mému odpuštění. Prosím, pokračuj v obcházení mé Vůle a udělej si z mého zármutku svůj vlastní a při každém provinění volej: "Zármutek! Odpuštění!", abych nebyl jediný, kdo cítí smutek a vnucuje odpuštění, ale abych měl společnost malé dcery mé Vůle, která cítí smutek spolu se Mnou."

24. října 1925

Boží Vůle je jeden jediný čin, nesmírný a věčný, který obsahuje dohromady Stvoření, Vykoupení a Posvěcení. Ta, která žije v Božské Vůli, vlastní tento jediný akt a účastní se všech Jejích děl, tvoříc se svým Bohem jen jeden jediný akt.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, cítila jsem, jak se můj sladký Ježíš pohybuje v mém nitru, jak se do mě pokládá, jako by se vkládal do agónie. Slyšela jsem Jeho chřestění agónie a také já jsem cítila, že se trápím spolu s Ním. Když jsem pak chvíli trpěla spolu s Ježíšem, řekl mi: "Má dcero, myslet na Mé utrpení, soucítit se Mnou v Mých bolestech, je Mi velmi milé. Cítím, že ve svých bolestech nejsem sám, ale mám s sebou společnost stvoření, kvůli kterému trpím a které tolik miluji; a protože ji mám s sebou, mé utrpení se pro Mne stává sladším. Jak těžká je izolace v utrpení! Když se vidím sám, nemám nikoho, komu bych svěřil své bolesti, ani nikoho, komu bych mohl dát plody, které mé bolesti obsahují; a tak zůstávám jakoby utopený v bolestech a lásce. Proto, když už má láska nemůže nic vydržet, přicházím k tobě, abych v tobě a ty se mnou trpěl bolestmi svého umučení, a to skutkem, abych zopakoval to, co jsem konal a trpěl ve svém lidství. Opakovat mé Umučení v činu ve stvoření je něco jiného než ten, kdo o mých bolestech pouze přemýšlí a soucítí s nimi. První je aktem mého Života, který zaujímá mé místo, aby opakoval mé bolesti, a já cítím, že se mi vracejí účinky a hodnota Božského života. Na druhé straně, když někdo myslí na mé bolesti a soucítí se mnou, je to pouhá společnost stvoření, kterou cítím. Ale víš, v kom mohu opakovat bolesti svého umučení v činu? V tom, kdo má Mou Vůli jako střed života.

Pouze Má Vůle je jeden jediný úkon, který nemá posloupnost úkonů. Tento jediný akt je jakoby pevně spojen s jedním bodem, který se nikdy nepohne; a tímto bodem je Věčnost. A přestože je jedním jediným aktem, prvotním aktem, nekonečným aktem, její obvod je tak nesmírný, že jí nic nemůže uniknout; objímá vše a všechny jedním jediným objetím, protože vše vychází z tohoto prvotního aktu, jako jeden jediný akt. Stvoření, Vykoupení a Posvěcení jsou tedy pro Božství jedním jediným činem; a jen proto, že je jedním jediným činem, má moc učinit všechny činy svými, jako by byly jedním jediným. Nuže, ta, která žije v mé Vůli, vlastní tento jediný akt, a není divu, že se účastní bolestí mého Umučení, jako by byla v aktu. V tomto jediném úkonu se nachází jakoby v úkonu svého Stvořitele, který tvoří stvoření; a tvoříc jeden jediný úkon se svým Bohem, tvoří spolu s Ním, proudí jako jeden jediný úkon ve všech stvořených věcech a tvoří slávu stvoření pro svého Stvořitele. Její láska září nad všemi stvořenými věcmi; těší se z nich a má z nich potěšení; miluje je jako věci patřící jí a jejímu Bohu. V tomto jediném aktu má notu, která odráží celé božské působení; a ve svém důrazu lásky říká: "Co je tvé, je mé, a co je mé, je tvé. Buď sláva, čest a láska mému Stvořiteli. V tomto jediném činu nachází Vykoupení v činu; činí jej celým svým vlastním, trpí mými bolestmi, jako by byly vlastní, proudí ve všem, co jsem dělal - v mých modlitbách, v mých bolestech, v mých slovech - ve všem; má notu nápravy, soucitu, lásky a náhrady mého Života. V tomto jediném činu nachází všechno; všechno činí svým vlastním a všude vkládá svou rekviem lásky. Proto je život v mé Vůli zázrakem zázraků; je to okouzlení Boha a celého nebe, když vidí, jak malost stvoření plyne ve všech věcech jejich Stvořitele. Jako sluneční paprsek, vázaný na tento jediný akt, se rozptyluje všude a ve všech. Proto ti doporučuji: i za cenu svého života se nikdy nevzdaluj od tohoto jediného úkonu mé Vůle, abych v tobě jako v činu opakoval Stvoření, Vykoupení a Posvěcení.

Hle, i příroda obsahuje podobenství tohoto jediného úkonu. V atmosféře má slunce jeden jediný úkon; od chvíle, kdy bylo stvořeno Bohem, koná vždy jeden jediný úkon. Jeho světlo, jeho teplo jsou tak přeneseny dohromady, že se stávají neoddělitelnými jeden od druhého, a z výšky zůstává vždy v aktu vysílání světla a tepla. A zatímco z výšky umí konat jen jeden jediný čin, obvod jejího světla, které sestupuje dolů, je tak velký, že objímá celou zemi, a svým objetím působí nesčetné účinky, tvoříc sama život a slávu všech stvořených věcí. Na základě tohoto jediného úkonu má tu vlastnost, že v sobě uzavírá každou rostlinu, a některým podává vývoj, některým zrání plodů, některým sladkost, některým vůni. Lze říci, že celá země prosí slunce o život a že každá rostlina, i to nejmenší stéblo trávy, od slunce prosí o svůj růst a každý plod, který musí vytvořit. Slunce však nikdy nemění své působení; chlubí se tím, že koná stále jeden jediný čin.

Také lidská přirozenost obsahuje podobenství jednoho jediného úkonu, a to je obsaženo v tlukotu srdce. Lidský život začíná tlukotem srdce. Tlukot srdce koná vždy jeden jediný čin - nemůže konat nic jiného než tlukot; ctnost tohoto tlukotu srdce, jeho účinky v lidském životě, jsou však nesčetné. Při jeho bušení a při každém úderu srdce se krev rozproudí v údech až do nejbzdálenějších částí. A jak buší, dodává sílu nohám, aby mohly chodit, rukám, aby mohly pracovat, ústům, aby mohla mluvit, mysli, aby mohla myslet; dodává teplo a sílu celému člověku. Všechno závisí na tlukotu srdce; a to do té míry, že pokud je tlukot srdce trochu namáhavý, člověk ztrácí energii a chuť k činnosti; inteligence se zatemňuje, člověk je plný bolesti: celkové špatné rozpoložení. A pokud tlukot srdce ustane, přestane i život. Síla jediného úkonu, který se neustále opakuje, je veliká; mnohem větší je pro jediný úkon Věčného Boha, který má tu ctnost, že vše koná jediným úkonem. Proto v tomto úkonu neexistuje ani minulost, ani přítomnost, ani budoucnost, a ten, kdo žije v mé Vůli, se již nachází v tomto jediném úkonu; a tak jako srdce v lidské přirozenosti stále tluče, což z ní tvoří život, tak i má Vůle neustále tluče v hloubi duše - ale jediným úderem srdce. A jak buší, dává jí krásu, svatost, sílu, lásku, dobrotu, moudrost. Tento tlukot srdce obklopuje nebe i zemi; je jako krevní oběh; jako obvod světla jej lze nalézt v nejvyšších bodech i v nejbzdálenějších částech. Tam, kde má tento jediný akt, tento tlukot srdce duše, plnou sílu a zcela vládne, dochází k nepřetržitému zázraku - k zázraku, který dokáže jen Bůh; a proto se v ní objevují nová nebesa, nové propasti milostí, překvapivé pravdy. Kdyby se však někdo zeptal: "Odkud se bere tolik dobra?", odpověděla by, spojená se sluncem, spolu s tlukotem lidského srdce a s jediným činem Věčného Boha: "Dělám jen jedno - vždy plním Boží vůli a žiji v ní. To je celé mé tajemství a celé mé štěstí.

Po těchto slovech zmizel, ale později jsem se ocitla mimo sebe, s malým Ježíškem v náručí. Byl velmi bledý, celý se třásl, rty měl modré a byl studený a tak vyhublý, že vzbuzoval lítost. Zdálo se mi, že se uchýlil do mého náručí, aby se ho někdo zastal. Přitiskla jsem si Ho k srdci, abych Ho zahřála; vzala jsem do dlaní Jeho malé ručičky a nožičky a mačkala je, aby se netřásl; líbala jsem Ho a líbala, znovu a znovu; říkala jsem Mu, že Ho mám moc, moc ráda. A zatímco jsem to dělala, Děťátku se vrátila barva, přestalo se třást, celé se vzpamatovalo a přitisklo se ke mně ještě pevněji. Ale zatímco jsem si myslela, že zůstane stále se mnou, ke svému překvapení jsem viděla, že velmi jemně sestupuje z mých kolen. Vykřikla jsem a táhla Ho za jednu ruku: "Ježíši, kam jdeš? Jak je to možné - opouštíš mě? A On: "Musím jít." A já: "A kdy se vrátíš? "Za tři roky." A vydal se na cestu k odchodu. Ale kdo může říci, jaký je můj zármutek? Opakovala jsem si mezi slzami a křečemi: "Uvidím ho znovu za tři roky - ach! Bože, jak mám jít dál? A bolest byla tak veliká, že jsem omdlela a už jsem nic nechápala. Ale zatímco jsem chřadla a omdlávala, sotva jsem otevřela oči, uviděla jsem, že se On otočil a přichází z druhého kolena, a velmi jemně si mi přiklekl na klín, hladil mě svými malými ručkama, líbal mě a opakoval mi: "Já jsem se vrátil: "Uklidni se, uklidni se, já tě neopouštím." A jak říkal: "Neopouštím tě", cítila jsem, jak se vzpamatovávám a jak se mi vrací život. A ocitla jsem se sám v sobě, ale s takovým strachem, že jsem cítila, že umírám.

1. listopadu 1925

Bolest z Ježíšova nedostatku předčí samotné bolesti pekla. Co to znamená trpět v Boží vůli.

Prožila jsem nejtrpčí dny bez svého sladkého Ježíše. Myšlenka, že Ho už nevidím, tloukla mé ubohé srdce jako kovadlina - opakovanými krutými údery kladiva. Ach! Ježíši, Ty jsi mě uvrhl do živého pekla, ba co víc, mé bolesti předčí i samotné pekelné bolesti. Ach! zatracenci Tě nemilují, a protože jim chybí semínko lásky, utíkají od Tebe, ani netouží po Tvém objetí; jejich bolesti by se s Tvou přítomností staly ještě krutějšími. Nenáviděná láska nesnese přítomnost nenáviděného; proto je pro ně Tvé strádání snesitelnější; ale pro mne, nešťastného, je tomu právě naopak. Miluji Tě; cítím sémě lásky hluboko ve svých kostech, ve svých nervech, ve své krvi. Ach, copak si nevzpomínáš, že když jsme spolu žili celých čtyřicet let, naplnil jsi mé kosti, mé nervy, mou krev - celou mou osobu, sebou samým? Cítila jsem se jako oděv, který Tě přikrývá a skrývá Tě v sobě. A teď, bez Tebe, se cítím všeho zbaven, a tak mé kosti volají, mé nervy a má krev volají - neboť chtějí Toho, který je dříve naplňoval. Ve mně se neustále ozývá křik, který mě drásá, mučí mě - protože chtějí Tebe, který jsi naplňoval můj život. Vidiš tedy, kolik krutých trhání zažívá moje ubohá existence? Ach, v pekle nejsou tyto ukrutné bolesti, tyto kruté slzy, tato prázdnota po Bohu, posedlém a milovaném! Ach! Ježíši, vrať se k tomu, kdo Tě miluje; vrať se k nešťastnému mezi nešťastnými, ale učiněnému nešťastným jen pro Tebe, jen kvůli Tobě. Ach! mohu říci toto - jen Ty jsi mě učinil nešťastným; jiná neštěstí neznám!

Nyní, když jsem plavala v hořkém moři nedostatku mého Ježíše, začala jsem uvažovat o bolestech Srdce mého Ježíše, abych je srovnala s bolestmi svého ubohého srdce. Ale místo toho, abych v bolestech Ježíšových našla útěchu, mé bolesti se staly krutějšími, myslela jsem si, že mé bolesti předčí bolesti mého Ježíše, protože jakkoli jsou bolesti Srdce Ježíšova velké, jsou to bolesti, které Mu dali tvorové; a i když Ho nevděční urážejí a utíkají od Něho, jsou to vždy koneční tvorové - ne Nekonečná Bytost. Pro mě jsou to však bolesti, které mi dává Bůh; není to tvor, který ode mě utíká, ale Bůh - Nekonečná Bytost. Ježíš nemá jiného Boha, který by ho mohl opustit, ani ho mít nemůže; proto nemůže trpět bolestí, která převyšuje každou bolest - bolestí z toho, že je bez Boha. Naopak moje bolest z toho, že jsem bez Boha, je velká, je nekonečná, stejně velká a nekonečná jako Bůh. Ach! Jeho probodené Srdce tuto bolest neutrpělo a probodění bolestí božského nedostatku v Jeho probodeném Srdci chybí. A kromě toho, ať už Mu stvoření způsobí sebevětší bolest, můj Ježíš nikdy neztrácí svou svrchovanost, svou vládu, a to ani nad těmi, kdo Ho urážejí; ani Ho nezmenšují, ani Ho nevyblednou - neztrácí nic z toho, čím je. On je vždy dominantní nade vším; On je vždy Věčná, Nesmírná, Nekonečná, milá a obdivuhodná Bytost. Ale pokud jde o mě, já nemám svrchovanost ani vládu a tím, že jsem bez Ježíše, se zmenšuji, blednu, cítím se zmenšená na nic, stávám se mdlou a nesnesitelnou, dokonce i pro sebe. Pohled' tedy, Ježíši, jak jsou mé bolesti větší než Tvé. Ach, Ty znáš bolesti, které Ti dávají tvorové, ale neznáš bolesti, které Ti může dát Bůh, a jak těžká je Tvá nouze.

Moje ubohá mysl mluvila nesmysly; cítila jsem, že neexistuje bolest, která by se dala srovnat s bolestí Ježíšova nedostatku. Je to bolest bez začátku a bez konce, nevypočitatelná a nenapravitelná - to, co je Ježíš, takovou se stává bolestí. Mé ubohé srdce bylo utopené a bez života, a abych neříkala další nesmysly, přinutila jsem se přestat srovnávat své bolesti s těmi Ježíšovými a přejít k něčemu jinému. Jen jsem se modlila, aby mi dal sílu; a protože bolest Jeho strádání byla tak velká a měla tajemný a božský zvuk, který jiné bolesti nemají, a váhu, která převyšuje váhu všech ostatních bolestí dohromady, modlila jsem se, aby ze své dobroty přijal mou bolest a vzhledem k ní mi udělil největší milost: aby všichni poznali Jeho Nejsvětější Vůli a aby svým tajemným a božským zvukem zazněla ve všech srdcích a vyzvala všechny k naplnění Nejsvětější Vůle a svou vahou rozdrtila lidskou vůli, vášně a hříchy, aby Tě všichni poznali, milovali Tě a pochopili, co znamená ztráta Boha. Ale kdo může říci, co všechno jsem si myslela? Byla bych příliš dlouhá; spíše bych chtěla vše zamlčet a nesvěřovat svá tajemství papíru, ale poslušnost se vnutila a já musel říci Fiat.

Pak jsem se cítila vyčerpaná a víc už jsem nevydržela. A můj sladký Ježíš, který se nade mnou slitoval, vyšel z mého nitra, celý zmožený, s ústy plnými krve. Krve bylo tolik, že Mu bránila mluvit, ale svým smutným pohledem mě prosil o pomoc. Před Ježíšovými bolestmi jsem zapomněla na své vlastní; ba co víc, od chvíle, kdy byl přítomen, jsem už neměla žádné bolesti a prosila jsem Ho, aby nás nechal

trpět společně. Když jsme pak chvíli společně trpěli, krev z Jeho úst přestala téct a při pohledu na to, jak jsem se kvůli Jeho strádání zmenšila, mě přivinul k sobě, položil se do mě, aby mě naplnil sebou samým; a pak mi řekl: "Ubohá dcero, jak jsi se snížila. Máš pravdu, bolest z nedostatku Boha je největší bolest; a protože je veliká, bylo zapotřebí veškeré síly Mé Vůle, abych tě podepřel. Ale ty nevíš, co to znamená trpět v mé Vůli. Kdekoli byla má Vůle, tam běžela vaše bolest - na zemi, v nebi, ve Svatých a Andělech. A jakmile k nim dorazila, všichni se vložili do toho, aby na tebe pohlédli a pomohli ti. Tak se všichni obrátili k tobě; a kdyby byl ráj schopen trpět, změnil by všechny jejich radosti a štěstí ve smutek; ale protože není schopen trpět, všichni prosili o milosti výměnou za tak velkou bolest. Bolesti duše, která žije v mé Vůli, jsou křížem všech, uspokojují za všechno a přeměňují zuřivost božské Spravedlnosti v nebeskou rosu. Proto seberte odvahu a nikdy nechtějte odejít z mé Vůle." Zůstala jsem zmatená, očekávala jsem od Ježíše výčitku kvůli svým nesmyslům, ale - nic; zůstali jsme v naprostém klidu.

5. listopadu 1925

Sténání Ducha svatého ve svátostech. Rekviem za lásku duše.

Splynula jsem se Svatou Boží vůlí podle svého obvyklého způsobu; a zatímco jsem se snažila, jak jen jsem mohla, odplatit svému Ježíši svou malou láskou za všechno, co vykonal ve Vykoupení, mé milé a sladké Lásce, Ježíš se pohyboval v mém nitru, a řekl mi: "Má dcero, svým útekem v Mé Vůli dosáhni všech Mnou ustanovených svátostí, sestup do jejich hlubin, abys Mi dala svou malou odplatu za lásku. Ó, kolik mých tajných slz najdeš, kolik hořkých vzdechů, kolik přidušených sténání Ducha Svatého. Jeho sténání je nepřetržité, před mnohými zklamáními Naší lásky. Svátosti byly ustanoveny proto, aby můj Život na zemi pokračoval uprostřed mých dětí. Ale bohužel, kolik smutku. Proto cítím potřebu vaší malé lásky. Je sice malá, ale má Vůle ji učiní velkou. Má láska nesnese, aby se ta, která musí žít v Mé Vůli, nespojila s Mými bolestmi a nedala Mi svou malou odměnu z lásky za vše, co jsem udělala a čím trpím. Proto, Má dcero, pohleď, jak Má láska sténá ve svátostech.

Vidím-li novorozeně, které je křtěno, pláču smutkem, protože zatímco křtem mu navracím nevinnost, znovu nacházím své dítě, vracím mu práva nad Stvořením, která ztratilo, usmívám se na něj s láskou a uspokojením, dávám nepříteli od něj utéct, aby na něj už neměl žádné právo, svěřuji ho andělům a celé nebe pro něj pořádá hostinu - brzy se můj úsměv mění ve smutek, hostina v žal. Vidím, že ten, kdo je pokřtěn, bude mým nepřítelem, novým Adamem a možná i ztracenou duší. Ach, jak moje láska sténá při každém křtu; zvláště pak, když se k tomu přidá, že kněz, který křtí, to nedělá s onou úctou, důstojností a slušností, jak se sluší na svátost, která obsahuje nové znovuzrození. Ach! mnohokrát věnují větší pozornost bagatelizaci, jakémukoli představení, než udílení svátosti. A tak se moje láska cítí být popichována křtitelem i tím, kdo je křtěn, a sténá nevýslovnými nářky. Nechtěla bys mi tedy za každý křest dát odměnu z lásky, láskyplné zasténání, abys dělala společnost mým bolestným sténáním?

Přejděte ke svátosti biřmování. Ach! kolik hořkých vzdechů. Zatímco skrze biřmování mu navracím odvahu, vracím mu ztracené síly, činím ho nepřemožitelným vůči všem nepřátelům a jeho vášním a on je přijat do řad domobrany svého Stvořitele, aby mohl bojovat za získání nebeské vlasti, a Duch svatý mu znovu dává svůj láskyplný polibek, zahrnuje ho tisíci pohlazeními a nabízí se mu jako společník jeho kariéry - přesto se mnohokrát cítí být odměněn polibkem zrádce, Jeho pohlazením pohrdá a Jeho společností se vyhýbá. Kolik sténání, kolik vzdechů po jeho návratu, kolik tajných hlasů k srdci, pro toho, kdo se Mu vyhýbá - až se unavuje mluvit. Ale - ne, je to marné. Nechceš tedy dát svou rekviem lásky, svůj láskyplný polibek, svou společnost Duchu svatému, který sténá kvůli tolika zanedbáním?

Ale nezastavuj se, leť dál a uslyšíš úzkostné sténání Ducha svatého ve svátosti pokání. Kolik nevděku, kolik zneužití a profanace ze strany těch, kdo ji udělují, i těch, kdo ji přijímají. V této svátosti se má Krev klade v úkonu nad zkroušeného hříšníka, aby sestoupila na jeho duši, obmyla ho, ozdobila, uzdravila a posílila, vrátila mu ztracenou milost, vložila mu do rukou klíče od nebe, které mu hřích

vyrvál; vtiskla mu na čelo smírný polibek odpuštění. Ale ach, kolik ztrýzněných stesků, když vidím duše, které přistupují k této svátosti pokání bez lítosti, ze zvyku, téměř jako k ventilaci lidského srdce. Jiní - hrozné je to říci - místo aby šli hledat život své duše, milost, jdou hledat smrt, vylít si své vášně. A tak se Svátost redukuje na výsměch, na pěkné tlachání, a moje Krev, místo aby sestoupila jako koupel, sestupuje jako oheň, který je ještě více usmrcuje. A tak při každé zpovědi Naše láska bezútešně pláče a vzlykajíc opakuje: "Lidská nevděčnost, jak jsi veliká. Všude se mě snažíte urazit, a zatímco vám nabízím život, vy sám život, který vám nabízím, proměňujete ve smrt". Podívej se tedy, jak Naše sténání očekává odplatu za tvou lásku ve svátosti pokání.

Nedovol, aby tvá láska ustala; projdi všemi svatostánky, každou svátostnou hostií, a v každé hostii uslyšíš sténání Ducha Svatého s nevýslovným zármutkem. Svátost Eucharistie není jen jejich vlastním životem, který duše přijímají, ale je to můj vlastní Život, který jim dává sám sebe. Ovoce této svátosti je tedy utvářet v nich můj Život a každé přijímání slouží k tomu, aby můj Život rostl, aby se rozvíjel tak, že člověk může říci: "Jsem jiný Kristus". Ale bohužel, jak málo lidí toho využívá. Ba co víc, kolikrát sestoupím do srdcí a ony mě donutí najít zbraně, které mě zraňují, a opakují za mě tragédii mého Umučení. A jak se svátostné druhy stravují, místo aby na Mne naléhaly, abych s nimi zůstal, jsem nucen odcházet omýván slzami a plakat nad svým svátostným údělem; a nenacházím nikoho, kdo by utišil můj pláč a mé bolestné sténání. Kdybyste mohli rozbít ty závoje Hostie, které Mě zakrývají, našli byste Mě vykoupaného pláčem, protože vím, jaký úděl Mě čeká při sestupu do srdcí. Proto ať je vaše žádost lásky ke každé Hostii nepřetržitá, aby utišila můj pláč a učinila méně bolestné sténání Ducha Svatého.

Nepřestávej, jinak tě nenajdeme stále spolu s Námi v Našich sténáních a v Našich tajných slzách; pocítíme prázdnotu tvé rekviem lásky. Sestupte do svátosti svěcení. Ano, zde naleznete Naše nejintimnější skryté bolesti, nejhořčí slzy, nejtrýznivější sténání. Svěcení ustavuje člověka do nejvyššího stupně, do božské postavy - opakovatele mého Života, udělovatele svátostí, zjevovatele mých tajemství, mého Evangelia, nejsvětější vědy; mírotvůrce mezi nebem a zemí, nositele Ježíše duším. Ale, běda, kolikrát vidíme na zasvěceném, jak se pro Nás stane Jidášem, uzurpátorem charakteru, který se mu vtiskuje. Ach, jak Duch Svatý nařiká, když vidí, jak mu v zasvěceném člověku berou to nejposvátnější, ten největší charakter, který existuje mezi nebem a zemí. Kolik znesvěcení! Každý čin tohoto zasvěceného, který není vykonán podle charakteru, jenž mu byl vtisknut, bude výkřikem smutku, hořkým pláčem, trýznivým sténáním. Svěcení je svátost, která v sobě uzavírá všechny ostatní svátosti. Pokud tedy vysvěcený dokáže v sobě uchovat celý charakter, který přijal, téměř bezpečně umístí všechny ostatní svátosti, bude ochráncem a zachráncem samotného Ježíše. Ale když to u zasvěceného nevidíme, Naše bolesti se více zostřují, Naše sténání se stává nepřetržitějším a bolestnějším. Proto ať v každém kněžském úkonu proudí vaše rekviem lásky, abyste drželi společnost sténající lásce Ducha svatého.

Propůjč Nám ucho svého srdce a naslouchej Našim hlubokým sténáním ve svátosti manželství. Kolik je v ní poruch! Manželství jsem povýšil na Svátost, abych do něj vložil posvátné pouto, symbol Nejsvětější Trojice, božské lásky, kterou obklopuje. Láska, která měla panovat v otcí, matce a dětech, soulad, mír, měla tedy symbolizovat nebeskou rodinu. Měl jsem mít na zemi tolik dalších rodin podobných Rodině Stvořitele, určených k zalidnění země jako tolik pozemských andělů, abych je pak přivedl zpět k zalidnění nebeských oblastí. Ale ach, kolik stesků při pohledu na rodiny hříchu, které se tvoří v Manželství a které symbolizují peklo, s neshodami, s nedostatkem lásky, s nenávisť a které zalidňují zemi jako mnoho vzpurných andělů, kteří budou sloužit k zalidnění pekla. Duch Svatý sténá s trýznivým nářkem v každém Manželství, když vidí, že se na zemi tvoří tolik pekelných doupat. Proto vkládejte svou rekviem lásky do každého Manželství, do každého stvoření, které přichází na světlo; tak vaše láskyplné sténání učiní méně bolestným Naše neustálé sténání.

Naše sténání ještě není u konce; proto ať se vaše prosba lásky dostane až k lůžku umírajícího, když se uděluje svátost posledního pomazání. Ale ach, kolik sténání, kolik Našich tajných slz! Tato svátost má tuto ctnost, že umírajícího hříšníka za každou cenu uvede do bezpečí; je potvrzením svatosti pro dobré a svaté; je posledním poutem, které skrze své Usmíření navazuje mezi stvořením a Bohem; je pečeti

nebe, kterou vtiskne vykoupené duši; je to vylití zásluh Vykupitele, aby ji obohatil, očistil a zkrášlil; je to poslední tah štětcem, který jí Duch svatý dává, aby ji disponoval k odchodu ze země, aby se mohla objevit před svým Stvořitelem. Shrnuto a podtrženo, Nejvyšší pomazání, pomazání nemocných, je posledním projevem naší lásky a posledním oděvem duše; je přerozdělením všech dobrých skutků; proto působí překvapivým způsobem u těch, kdo žijí milostí. Při Extrémním pomazání je duše jakoby pokryta nebeskou rosou, která jakoby jedním dechem uhasí její vášně, její náklonnost k zemi a ke všemu, co nepatří nebi. Ale běda, kolik nářků, kolik hořkých slz, kolik indispozic, kolik nedbalostí. Kolik ztratí duši; jak málo svatostí nachází potvrzení; jak málo dobrých skutků k vyrovnání a srovnání. Ach! kdyby všichni mohli slyšet Naše sténání, Náš pláč nad lůžkem umírajícího při udělení svátosti Nejvyššího pomazání - všichni by plakali bolestí. Nechcete nám tedy dát svou odměnu za lásku při každém udělení této Svátosti, která je posledním projevem Naší lásky ke stvoření? Všude na vás čeká Naše vůle, abyste dostali svou rekviem lásky a doprovodili Naše sténání a vzdechy."

9. listopadu 1925

Splynutí s Boží Vůlí je tím největším činem, který nejvíce uctívá našeho Stvořitele.

Splývala jsem ve Svaté Boží Vůli podle svého obvyklého způsobu, abych pak vykonala adoraci svému ukřižovanému Dobru; a protože mě nejednou při konání úkonů v Nejvyšší Vůli zastihl spánek - což by se mi nikdy předtím nestalo - nedokončila jsem první věc, ani jsem nevykonala adoraci. Řekla jsem si tedy: "Nejdříve vykonám adoraci k Ukřižovanému, a pak, pokud mě nezastihne spánek, se spojím v Božské vůli, abych vykonala své obvyklé úkony."

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra, přiblížil svou tvář k mé a řekl mi: "Má dcero, chci, abys nejprve splynula s mou Vůlí a předstoupila před Nejvyšší Veličenstvo, abys všechny lidské vůle přerovnála ve Vůli jejich Stvořitele, abys napravila mou vlastní Vůli všechny úkony vůle tvorů, které se protiví Mé. Vůle vyšla z Nás, abychom stvoření zbožstili, a Vůli chceme. A když tuto Vůli odmítají, aby konali svou vlastní vůli, je to nejpříjemnější urážka Stvořitele - je to popření všech dober Stvoření a vzdálení se od Jeho podoby. A myslíte si, že je malicherné, že splynutím s Mou Vůlí si celou tuto Mou Vůli kladete jakoby na klín, ona, ačkoli je jediná, přináší každému stvoření Svůj božský čin. Všechny tyto úkony mé Vůle znovu spojuješ dohromady, přinášíš je před Nejvyššího, abys je oplatil svou vůlí spolu s Mou, svou láskou, a znovu opakuješ všechny úkony protikladné úkonům tvorů, a naléháš na tutéž mou Vůli, abys tvory znovu překvapil dalšími opakovanými úkony, aby Ji poznali, přijali do sebe jako prvotní úkon, milovali Ji a ve všem naplňovali tuto svatou Vůli? Klanění se mým ranám - to pro Mne dělá nejeden, ale vracet Mi práva mé Vůle jako prvotního činu, který jsem učinil vůči člověku - to pro Mne nedělá nikdo. Proto je tvou povinností to udělat, protože máš zvláštní poslání ohledně Mé Vůle. A pokud tě při tom zastihne spánek, náš Nebeský Otec na tebe pohlédne s láskou, když tě uvidí spát ve svém náručí - uvidí svou malou dcerku, která i ve spánku drží na svém malém klíně všechny činy Jeho Vůle, aby je napravila, s láskou je odměnila a každému činu Naší Vůle vzdala čest, svrchovanost a právo, které jí náleží. Proto nejprve splň svou povinnost, a pak, budeš-li moci, vykonej také adoraci mých ran."

Kéž jsem Ježíši vždy vděčná. Včera večer jsem díky Jeho dobrotě vykonala jedno i druhé.

12. listopadu 1925

Jak ten, kdo je povolán být hlavou misie, musí přiložit všechny statky týkající se této misie, aby je mohl předat ostatním. Je to obvyklý způsob Věčné Moudrosti, jak ustanovit skutky stvoření, aby dala dovršení dobru, které jí chce učinit.

Splynula jsem se svatou Boží vůlí podle svého obvyklého způsobu a můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mě celou sevřel k sobě, vložil se do toho, aby mi udělal lekci a nápravu, a řekl mi: "Má dcero, buď pozorná při konání svých skutků v Mé Vůli. Musíš vědět, že pro toho, kdo je povolán být hlavou nějakého poslání, platí, že čím více dobra, které se týká tohoto poslání, v sobě uzavře, tím více dobra bude moci předávat druhým. Tato dobra budou jako mnohá semena, která bude půjčovat ostatním, aby se ten, kdo má to štěstí, že chce tato semena získat, mohl stát vlastníkem úrody těchto semen. To se stalo u Adama, který byl jako první člověk ustanoven hlavou všech generací; a protože byl hlavou, bylo nutné, aby vlastnil semena, aby mohl ostatním dát to, co je nezbytné pro rozvoj lidského života. Bez ohledu na to, že tato semena byla rozšířena, rozvedena, poznána více, podle dobré vůle následujících generací, podle schopností a aplikace, kterou použily právě nad těmito semeny; nicméně Adam je měl všechny v sobě a lze říci, že vše pochází od něj. Lze tedy říci, že tím, že byl stvořen Bohem, byl obdařen všemi vědami. To, co se jiní učí s takovým úsilím, on vlastnil jako dar překvapivým způsobem. Měl tedy vědomosti o všech věcech této země; měl vědu o všech rostlinách, o všech bylinách a o ctnosti, kterou každá z nich obsahuje; měl vědu o všech druzích zvířat a o tom, jak je má používat; měl vědu o hudbě, o zpěvu, o písmu, o lékařství - zkrátka o všem. A jestliže generace měly každá svou zvláštní vědu, Adam je měl všechny. Podívej se tedy, jak je nutné, aby ten, kdo musí být hlavou, v sobě uzavřel všechna dobra, o která se musí dělit s ostatními.

Stejně je tomu i u tebe, má dcero. Protože jsem tě povolal jako hlavu zvláštního poslání, více než nového Adama - a zde nejde o lidské vědy, ale o vědu věd, která je mou Vůlí, vědu celého nebe -, chci, abys v sobě uzavřela všechna semena, která má Vůle obsahuje. A čím více činů v ní vykonáte a čím více poznatků získáte, tím více paprsků světla umístíte na Slunce mé Vůle, aby se s větší plností světla mohlo více rozptýlit pro dobro generací; tak, aby podníceny plností světla mohly s větší jasností poznat dobro, které má Vůle obsahuje, co to znamená žít v ní, a velké dobro, kterým jsou obohaceny.

Stane se to jako se sluncem, které díky tomu, že má tak velkou plnost světla, může snadno pojmout celou zemi jakoby do své moci, zahřát ji, osvětit a oplodnit tak, že všichni mohou poznat, někteří více, jiní méně, dobro, které koná tím, že přináší své světlo všem. Kdyby však Slunce ve výšce své sféry bylo chudé na světlo. Světlo, které sestupuje dolů, by nemohlo plně osvětit celou zemi. Nanejvýš nějakou malou část Země, která se otáčí blíže ke Slunci. A jestliže jsem slunci, které mělo přirozeně osvětlovat zemi, dal takovou plnost světla pro dobro všech generací, mnohem více chci naplnit plností světla Slunce své Vůle, které má osvětlovat duše, zahřívát je a vlévat do nich plodnost semene Božské Svatosti. Stejně jako jsem si vybral Adama jako hlavu, stejně jako jsem si vybral bod na nebi, v němž jsem upevnil střed Slunce, které mělo osvěcovat zemi, tak jsem si vybral tebe jako střed Slunce své Vůle; a plnost světla musí být tak velká, aby se z ní všichni mohli těšit a byli tímto světlem obdařeni a každý si ji mohl přivlastnit. Proto je zapotřebí tvých úplných činů v mé Vůli, jakož i poznání, které ti neustále zjevují, aby se plnost tohoto světla utvářela.

Je to obvyklý způsob Věčné Moudrosti, že ustanovuje skutky stvoření, aby dala dovršení dobru, které jí chce učinit. Tak se stalo i v případě příchodu Vykoupení na zem prostřednictvím Věčného Slova. Trvalo to čtyři tisíce let a během této doby byly ustanoveny všechny úkony, které měli tvorové činit, aby si zasloužili velké dobro Vykoupení, a také všechny milosti a vědomosti, které jim měla Nejvyšší Velebnost dát, aby poznali totéž dobro, které jim mělo seslání Slova přinést. A tak přicházejí patriarchové, svatí otcové, proroci a všechna dobra Starého zákona, kteří měli svými činy pokrýt cestu, schodiště, aby se dosáhlo naplnění vytouženého Vykoupení.

To však nestačí. Jakkoli byly jejich činy dobré a svaté, existovala tak vysoká zeď prvotního hříchu, která udržovala rozdělení mezi nimi a Bohem. Proto bylo zapotřebí Panny, počaté bez prvotního hříchu, nevinné, svaté a Bohem obohacené všemi milostmi, která všechny dobré skutky v průběhu čtyř tisíc let učinila jakoby svými. Zahalila je svou nevinností, svatostí a čistotou tak, aby Božství vidělo tyto skutky skrze činy tohoto nevinného a svatého Stvoření, které nejenže obsáhlo všechny skutky starých, ale všechny je předčilo svými vlastnostmi; a proto dosáhla seslání Slova na zem. Se všemi dobrými skutky starověkých se to stalo jako s tím, kdo má mnoho zlata a stříbra, ale není na něm vytištěn obraz krále,

kteřý dává tomuto drahému kovu hodnotu peněz. A tak, i když sám o sobě obsahuje hodnotu, nemůže být nazýván hodnotou peněz, které mohou obíhat v království s právem měny. Předpokládejme však, že toto zlato nebo stříbro získal král a že mu dal podobu mincí a vtiskl na ně svou podobu: zde je právo měny, které toto zlato získalo. Tak to učinila Panna: Vtiskla jim svou nevinnost, svou svatost, Boží vůli, kterou jako celek vlastnila; předložila je všechny dohromady Božství a získala vytouženého Vykupitele. Tak Panna dokončila všechny úkony, které byly nutné k tomu, aby Slovo sestoupilo na zem.

Tím to však neskončilo. Aby Vykupitel mohl mít na zemi pole svého působení a kdo chtěl, mohl tyto úkony použít jako mince, za něž si mohl koupit nebe, bylo zapotřebí otisku nevinnosti, svatosti a Boží vůle; a otisku působení samotného Slova, aby člověk mohl vystoupit do nebe. Jestliže tento Panny stačil k tomu, abych sestoupil mezi tvory, k tomu, aby člověk povstal, bylo zapotřebí mého božského působení. A proto jsem všechny tyto činy přijal a učinil je svými, vše jsem vynahradil, vše jsem vykonal a za všechny jsem vložil božský otisk do všech dobrých činů, od prvního až po posledního člověka, který má přijít na zem. A tento otisk jsem učinil s neslýchanými bolestmi a s prolitím své Krve. A tak jsem jako velkodušný Král dal všem mince, za něž si mohli koupit nebe. To vše bylo ustanoveno Nestvořenou Moudrostí a ani jeden úkon z toho všeho nemohl chybět, aby došlo k Vykoupení.

Nyní, má dcero, jak tomu bylo s Vykoupením, tak tomu bude i s Mou Vůlí. K tomu, aby byla poznána a aby ve stvoření zavládla jako prvotní akt života, je zapotřebí naplnění aktů. I ty musíš po vzoru mé nebeské Maminky a po vzoru mém zahrnout do mé Vůle všechny činy vykonané ve Starém zákoně, činy Královny nebes, činy vykonané mnou, činy, které vykonali a vykonají všichni dobří a svatí až do posledního dne, a na každý z nich vložíš svou pečeť zadostiučinění lásky, požehnání, uctívání, se Svatostí a Silou mé Vůle. Nic vám nesmí uniknout. Má Vůle zahrnuje všechno; i ty musíš zahrnout všechno a všechny a na první místo úcty všech činů tvorů postavit pouze mou Vůli. Bude to tvůj otisk, kterým vtiskneš obraz mé Vůle všem činům tvorů. Proto je tvé pole působnosti rozsáhlé; chci tě vidět v Mé Vůli, jak přetékáš všemi milostmi a divy, které jsem učinil ve Starém zákoně, abys Mi dala svou odplatu za lásku a díkůvzdání; a v činech patriarchů a proroků, abys vynahradila jejich lásku. Neexistuje jediný čin, v němž bych tě nechtěl najít. Nebyl bych spokojený, kdybych tě nenašel ve všech skutcích stvoření, které se staly a stanou; ani bys nemohla říci, že jsi v Mé Vůli vše dokončila - chybělo by ti něco z pravého života v Mé Vůli. Proto buďte pozorní, chcete-li, aby vám plnost světla stačila k tomu, abyste mohli osvětit všechny národy Sluncem mé Vůle. Ten, kdo chce dát světlo všem, musí všechny obejmout jakoby najednou v jediném objetí tím, že se stane životem a náhradou všeho a všech. Není snad má Vůle životem všeho? A není tento život odměněn tolika hořkostmi? Není tedy zapotřebí toho, kdo by proudil ve všech, aby tyto hořkosti osladil tím, že jako akt života s mou vlastní Vůlí nahradí každý akt nevděčného tvora?"

19. listopadu 1925

Boží Vůle chce společnost tvora, aby ji mohla obohatit, poučit a dát jí do vlastnictví dobro, které jí dává poznat.

Cítala jsem se, jako bych byla ponořena do nesmírného moře Nejvyšší Vůle, a chtěla bych - jak mi říká můj milovaný Ježíš -, aby mi nic neuniklo ze všech činů, které vykonala, koná a bude konat a které jsou pro Ježíše jedním jediným činem; a abych byla stále s touto Božskou Vůlí, abych jí mohla dát svou malou odplatu lásky a díků. Chtěla bych si alespoň dlouze poznamenat všechny činy této Nejvyšší Vůle, abych mohla obdivovat a chválit, co dokáže, a být stále s Ní, nikdy Ji nenechat samotnou. Ale, bohužel, moje malost je taková, že se ztrácím a nevím, z jakého bodu Ji mám vzít, abych Ji následovala, protože Ji nacházím všude a vždy v jednání překvapivých věcí, jak ve velkých, tak v malých věcech. Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš, vycházející z mého nitra, mi řekl: "Dcero mé svaté vůle, ta, která je dcerou, musí vědět, co dělá její otec; musí vědět, co má, a musí být schopna říci svému

otci: 'Co je tvoje, je i moje'. Pokud tomu tak není, znamená to, že mezi otcem a dcerou není nejvyšší shoda, nebo že možná není legitimní dcerou tohoto otce. Stejně tak ten, kdo je pravou dcerou mé Vůle, musí vědět, co Ona dělá a jaká nesmírná dobra má.

Žít v mé Vůli znamená právě toto: držet společnost všem činům, které má Vůle koná. Má Vůle nechce žít izolovaně uprostřed Stvoření, ale chce společnost stvoření, kvůli kterému - udržuje řád celého Stvoření a činí ze sebe život každé věci, protože ji tolik miluje. A když najde duši, která jí dělá společnost v tomto životě, který udržuje v celém vesmíru, moje Vůle se raduje, hoduje a cítí se šťastná. Najde toho, koho miluje a kým je na oplátku milována; najde toho, komu se může dát poznat a co má; a ve svém štěstí vypráví duši tajemství své Vůle, její hodnotu a její překvapivé účinky. To však není nic. Tak jako jí vypráví Svě poznání, co činí a čím je, tak jí daruje to, co jí zjevuje. Více než platný spis je to samotné poznání, které vtisklo duši znaky světla, vlastnictví dober, jež poznání o Něm obsahuje. Ó, jak krásné je vidět, jak svatost, moc, nesmírnost Mé Vůle přebývá s malostí lidské vůle v úkonu, v němž Jí dělá společnost. Chce stále dávat, nikdy nepřestává; chce vidět malou krásnou, bohatou, mocnou; chce ji stále držet u sebe, aby jí mohla stále dávat. Není nic krásnějšího, milostivějšího, překvapivějšího, co by bylo možné vidět, než duše, která se snaží následovat činy Vůle svého Stvořitele. Probíhá mezi nimi neustálé soupeření, vzájemná láska, neustálé dávání a přijímání. Ach, kdybyste věděli, jak jste bohatí. Kolik věcí víš o mé Vůli, tolik dober máš; a kdybys je vyjmenovala, ztratila by ses a zůstala bys v nich utopená. Proto pozorně sleduj úkony mé Vůle, chceš-li jí dělat stálou společnost."

22. listopadu 1925

Velké dobro, které duše získává životem v Nejvyšší Vůli. Skutky konané v Ní tvoří nebeskou rosu, která pokrývá všechna stvoření.

Splynula jsem se Svatou Božskou Vůli podle svého obvyklého způsobu, snažila jsem se, jak jen je to pro mě možné, obejmout vše ve svém malém klíně, abych na všechny stvořené věci položila své malé "miluji Tě", své "děkuji Ti", své klanění, své "žehnám Ti", a to silou Nejvyššího Fiat, abych tak držela společnost této Nejvyšší Vůli, která se ve Stvoření rozprostírá s tolika láskami. Ale zatímco jsem to dělala, pomyslela jsem si: "Co duše získává tím, že žije v této nebeské atmosféře Nejvyšší Vůle?" V tuto chvíli vyšel z mého nitra můj milovaný Ježíš, přivinul mě celou k sobě a řekl mi: "Má dcero, chceš vědět, co duše dostává, když žije v Mé Vůli? Dostává spojení Nejvyšší Vůle s její a v tomto spojení se má Vůle ujímá úkolu dát vůli duše paritu se sebou samou. Má Vůle je tedy svatá, čistá, světlá a chce duši učinit sobě rovnou ve svatosti, čistotě a světle; a je-li úkolem duše žít v mé Vůli, úkolem mým je dát svou podobnost lidské vůli dokonalým způsobem. A právě proto tě chci mít stále v ní - aby tě mohla nejen udržovat ve své společnosti, ale aby tě mohla nechat růst ve své podobnosti. A proto tě krmím pokrmem Jeho poznání - abych tě nechal růst božským způsobem a Jeho dokonalou podobou. A právě z tohoto důvodu tě chce mít má Vůle stále u Sebe, kdekoli působí - aby ti mohla dát akt Svěho působení, hodnotu, kterou působení božské Vůle obsahuje; a ty ji můžeš přijmout."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Má Lásko, Tvá Vůle je všude, a tak v ní každý žije; ne každý však tuto podobu přijímá." "A co je to?" zeptala jsem se. A Ježíš hned dodal: "A co to má společného s tím, má dcero? Je pravda, že všichni žijí v mé Vůli, protože není jediného místa, kde by má Vůle nebyla přítomna, ale téměř všichni v ní žijí jako cizinci nebo jako žoldáci, jiní násilím, další jako rebelové. Ti v ní žijí, ale neznají ji, ani neznají její dobra, naopak, jsou uzurpátory právě toho života, který obdrželi od mé Vůle. Každý jejich čin je nepodobností, kterou získávají mezi svou vůlí a vůlí svého Stvořitele; je potvrzením jejich chudoby, jejich vášní a husté temnoty, kterou se naplňují, a to takovým způsobem, že jsou slepí ke všemu, co je Nebe. Aby člověk dosáhl parity s mou Vůli, nemůže žít jako cizinec, ale jako vlastník; musí se na všechny věci dívat jako na vlastní a mít o ně veškerou péči. Proto je třeba je poznat, aby je bylo možné milovat a vlastnit. Ať je něco jakkoli krásné a dobré, není-li to zcela vlastní,

člověk to nemiluje, neváží si toho, nepoužívá veškerou péči, kterou si to zaslouží; při pohledu na to má vždy chladné oko a srdce bez života, aby to miloval. Na druhé straně, je-li to něco vlastní, člověk má všechny oči, aby se na to díval, a celé srdce, aby to miloval; váží si toho a dosáhne toho, že si z toho udělá modlu svého srdce. To něco samo o sobě se nestalo krásnějším; co to bylo, to stále je - neprošlo to žádnou změnou. Změnou prošel člověk, který si to pořídil a ponechal si to jako něco výlučně svého.

To je to, co duše získává tím, že žije v mé Vůli: přijímá ji jako svou vlastní, vlastní ji, cítí její nebeskou auru, její Život nebes, podobu toho, kdo ji stvořil; a protože žije v mé Vůli, cítí se poseta odlesky svého Stvořitele. Ve všem cítí sílu onoho Fiat, které dává život všem věcem; a v moři dober, která vlastní, si říká: "Jak jsem šťastná, Boží Vůle je moje - vlastním Ji a miluji Ji." Vůle Boží je moje. Proto se všechny činy konané v mé Vůli rozprostírají na všechny a všichni se na nich podílejí. Hle, když jsi za úsvitu říkala: "Kéž se má mysl povznese v Nejvyšší Vůli, aby všechny inteligence tvorů pokryla Tvá Vůle, aby se v ní všichni povznegli; a ve jménu všech Ti vzdávám úctu, lásku, poddanost všech stvořených inteligencí..." - zatímco jsi to říkala, na všechny tvory se vylila nebeská rosa, která je pokryla, aby všem přinesla odplatu za Tvůj čin. Ó, jak krásné bylo vidět všechny tvory pokryté touto nebeskou rosou, kterou vytvořila má Vůle, symbolizovanou noční rosou, kterou lze ráno nalézt nad všemi rostlinami, aby je zkrášlila, oplodnila a zabránila uschnutí těch, které se chystají uschnout. Svým nebeským dotekem jako by do nich vkládala dotek života, aby mohly vegetovat. Jak okouzlující je rosa za úsvitu. Mnohem kouzelnější a krásnější je však rosa činů, které duše tvoří v mé Vůli."

A já: "Přesto se, má Lásko a můj Živote, se vši touto rosou tvorové nemění. A Ježíš: "Jestliže noční rosa působí tolik dobra rostlinám, pokud nepadá na suché dřevo, oddělené od rostlin, nebo na věci, které neobsahují žádný život, takže i když zůstávají pokryty rosou a nějak zkrášleny, je pro ně rosa jakoby mrtvá, a jakmile vyjde slunce, postupně ji z nich stahuje - mnohem více dobra působí rosa, kterou má Vůle tvoří, na duše, pokud nejsou zcela mrtvé pro milost. A přesto se jim díky oživující ctnosti, kterou má, i když jsou mrtvé, snaží vdechnout dech života. Všichni ostatní však, někteří více, jiní méně, podle svých dispozic, pociťují účinky této blahodárné rosy."

6. prosince 1925

Pravé žití v Nejvyšší vůli je právě toto: Ježíš musí v hloubi duše najít všechno a všechny a s její láskou musí být v duši vše spjato. Společenství dober v Nejvyšší vůli. Příklad hvězdného nebe.

Ve svém nitru jsem konala své obvyklé úkony v Nejvyšší vůli, objímala jsem celé stvoření a všechny tvory, abych všechny jejich úkony učinila svými a odplatila svému Bohu svou malou láskou za všechno, co učinil ve stvoření, a za všechno, co by měli učinit všichni tvorové. Ale zatímco jsem to dělala, jedna myšlenka mi řekla: "Zabíráš si tím tolik času; a co je na tom dobrého, že to děláš? Co je to za slávu, kterou vzdáváš svému Bohu?" "Co je to za slávu? V tu chvíli se v mém nitru pohnul můj sladký Ježíš, roztáhl ruce a zdálo se, že chce obejmout všechny a všechno. Pak je pozvedl a všechno nabídl svému nebeskému Otci; a pak mi řekl: "Má dcero, pravé žití v Nejvyšší vůli je právě toto: V hloubi duše musím najít všechno a všechny; všechno, co Moje Vůle vydala ve Stvoření pro dobro tvorů, musí být v duši spojeno s její láskou. Tím, že žije v mé Vůli, a tím, že se jí odvděčuje láskou, je již svázána se vším, co má Vůle učinila a učiní, a má to v držení; a miluje tak, jak má Vůle miluje a může milovat. A tak vzhledem k tomu všemu, tím, že v ní skutečně žije a vše k sobě připoutala, nacházím v duši hvězdné nebe, hojné slunce, rozlehlost moří, květinové prémie - nacházím v ní vše. Není tedy správné, že duše, poskakující od jedné věci ke druhé, po všem, co je mé a její, to poznává; a že hrajíc si na všechny stvořené věci, vtiskne každé z nich svůj polibek a své malé "miluji Tě" pro Toho, který stvořil tolik věcí, aby je dal tvorům jako dary, a projevuje tím člověku rozmanitou lásku k tolika věcem, kolik jich stvořil, a jak miluje, aby byl člověk šťastný, a dává mu nejen to, co je nutné, ale i přebytky?

To však není vše. Nejenže musím najít celé stvoření, ale pravé žití v mé Vůli spojuje všechny, a proto musím najít v duši jakoby v činu Adama svatého, jak vyšel z mých stvořitelových rukou, stejně jako

Adama provinilého, poníženého a plačícího, aby se s ním spojila ve stavu svatosti a účasti na jeho neviných a svatých činech mi vzdala slávu a znovu rozesmála celé stvoření; a sdílením jeho slz může s ním toužit po onom zavrženém Fiat, které způsobilo tolik zkázy. Musím v ní najít proroky, patriarchy, svaté otce se všemi jejich činy. A jestliže ti toužili po Vykupiteli, ty budeš toužit po mém Nejvyšším Fiat jako po triumfu a naplnění jejich vzdechů. Chci najít svou nerozlučnou Maminku se všemi jejími činy, v nichž má Vůle působila tolik předzvěstí, majících plnou vládu. Chci najít celou sebe a všechny své činy. Zkrátka chci najít všechny své věci, vše, co mi patří, vše, co má Nejvyšší Vůle vykonala a vykoná, protože to vše jsou věci, které jsou ode mne neoddělitelné, a je spravedlivé a nutné, aby se staly neoddělitelnými od toho, kdo žije v mé Vůli. Pokud tedy nenalézám vše, nelze říci, že žije zcela v mé Vůli; a když na ni pohlédnu, nenalézám v ní všechny své věci, ale vidím je rozptýlené mimo duši, a nemohu přijmout její rekviem lásky za vše, co mi patří. Nestvořil jsem snad stvoření tak, aby bylo malým světem a malým bohem?

Proto ti stále říkám, že žít v Mé Vůli ještě není poznáno, a stále tě učím tu jedné, tu druhé věci a rozšiřuji tvé schopnosti, aby do tebe mohly vstoupit všechny Mé věci a všechno dobro, které Má Vůle vydala. Chci, abys Mi opakovala svou žádost lásky ve všem, co Mi patří. Nesnesu, aby ten, kdo žije v Mé Vůli, neznal všechny Mé věci a nemiloval je a nevlastnil je. Co by jinak bylo velkým zázrakem žít v Mé Vůli?"

Poté můj sladký Ježíš mlčel a já jsem bloudila v Boží Vůli. Ó, jak ráda bych byla položila svůj láskyplný a vděčný polibek na všechny stvořené věci a své malé "Miluji Tě" na všechny svrchované úkony Božské Vůle, abych zůstala spojena - já s nimi a ony se mnou, abych mohla svého Ježíše ve mně obklopit všemi úkony Věčné Vůle. V tu chvíli jsem spatřila hvězdné nebe a můj milovaný Ježíš pokračoval ve své řeči: "Má dcero, podívej se na nebe - jaký řád, jaká harmonie mezi hvězdami. Jedna hvězda nemůže být bez druhé a jsou tak propojeny, že jedna podporuje druhou, jedna je silou druhé. Kdyby se - kéž by se to nikdy nestalo - byť jen jediná hvězda pohnula ze svého místa, nastal by v atmosféře takový zmatek a nepořádek, že by hrozilo, že vše skončí v troskách. Celá krása nebes tedy spočívá v tom, že hvězdy zůstávají každá na svém místě, ve společném spojení a v komunikační a přitažlivé síle, kterou mezi sebou mají a která je více než elektřina udržuje zavěšené a připoutané k sobě navzájem.

Člověk je nové nebe - více než nebesa nad zemí. Lze říci, že každý tvor je oživenou hvězdou. To, co dělal první člověk Adam, až po toho posledního, který přijde - všechno mělo být mezi nimi společné. Člověk tedy neměl vlastnit jen svou vlastní sílu, ale sílu všech; všechny statky měly být mezi nimi společné. Má Vůle, více než elektřina, měla mezi ně vnést pouto a sdělení všeho, co je dobré a svaté; a i když měl každý člověk vykonávat svůj vlastní úřad a zabývat se různými činnostmi, protože všichni měli vycházet z prvotního bodu mé Vůle, všichni se měli proměnit ve světlo, a proto měl být každý světlem pro druhého. Proto byl můj zármutek, když jsem viděl toto nebe tvorů zpackané, tak velký, že byl pro lidské stvoření nepochopitelný! Jakmile byla odstraněna má Vůle, která všechny svazuje a všechny spojuje, vstoupil do ní nepořádek, zmatek, nejednota, slabost, temnota. Ubohé nebe tvorů, to už nelze poznat. A jen žíví v mé Vůli toto nebe znovu uspořádají a rozzáří ho novým světlem. Proto vám říkám, že ve vás chci najít všechny a všechno. Má Vůle, prvotní čin všech nebeských i pozemských tvorů, ti přinese sdělení všech jejich činů a ty zůstaneš s nimi spojen a oni s tebou. Život v Mé Vůli tedy uzavírá všechno a všechny. Proto buďte pozorní, neboť vám chci dát to největší, co existuje; chci však od vás velké věci a nejvyšší pozornost. Ten, kdo mnoho dává, mnoho chce přijímat."

20. prosince 1925

Ježíšovy slzy; jak prolévá slzy všech tvorů. Žít v Boží vůli znamená vlastnit ji jako svou vlastní.

Přemýšlela jsem o slzách, které Ježíšek prolil při svém narození, a říkala jsem si: "Jak hořké pro Něj musely být tyto slzy; jak musely tu zmrznout, tu spálit tu něžnou tvář." A tak jsem si říkala: "Jak hořké pro Něj musely být tyto slzy? Z toho, co vím, mají slzy vlastně dvojí účinek podle toho, z jakého důvodu

jsou prolévány: pokud jejich příčina pochází z lásky, hoří a nutí člověka vzlykat; pokud jsou pak vyvolány smutkem, jsou ledové a člověka rozechvívají. U mého královského Děťátka se jednalo o intenzivní a nekonečnou lásku a nekonečný zármutek; Jeho slzy Ho tedy musely stát velmi mnoho. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš se v mém nitru pohnul a ukázal svou tvář mokrou od slz - ale tolik, že jedna tekla za druhou, až si smočil hrud' a ruce. A s povzdechem mi řekl: "Má dcero, mé slzy začaly od prvního okamžiku mého početí v lůně mé nebeské Maminky až po můj poslední výdech na kříži. Vůle mého Nebeského Otce mi svěřila i úkol slz a já jsem jich měl ze svých očí prolít tolik, kolik jich prolíjí všechna stvoření dohromady. Tak jako jsem v sobě počal všechny jejich duše, tak jsem měl ze svých očí prolít všechny jejich slzy.

Pohled' tedy, kolik jsem jich musel vyplakat. Musel jsem ze svých očí vylít slzy, které tvorové prolévají z vášně, aby ty moje uhasily jejich vášně. Musel jsem prolévat slzy, které jsou potřebné po hříchu, abych jim dal lítost nad tím, že Mě urazily, a přesvědčení o zlu, které spáchaly, a připravil jim svými slzami předsevzetí, že Mě už nebudou urážet. Musel jsem prolévat slzy, abych duše pohnul k soucitu, aby pochopily bolesti Mého Umučení; a také jsem proléval hojné slzy lásky, abych duše elektrizoval k lásce ke Mně, abych přitáhl jejich soucit a srdce, vše pro Mne. Stačí, když vám řeknu, že není jediná slza, která by vyvstala na lidském oku a kterou bych neprolil ze svých očí. Nikdo nevěděl o mých mnoha slzách, o mém mnohém pláči, skrytém a tajném. Kolikrát jsem ještě jako něžné Dítě letěl ze země až do nebe a opíral jsem svou malou hlavičku o kolena svého nebeského Otce, plakal jsem a plakal a vzlykajíc jsem Mu říkal: "Můj Otče, vidíš, že jsem se narodil na světě k slzám a k zármutku, stejně jako moji bratři, kteří se rodí k slzám a umírají uprostřed pláče. A já tyto bratry tak miluji, že chci všechny jejich slzy vylít ze svých očí. Ani jedinou nechci nechat uniknout, abych jejich slzám, slzám lásky a smutku, vítězství a posvěcení a zbožštění, dal. Kolikrát byla moje drahá Maminka při pohledu na Mne proniknuta tím, že Mne viděla celého mokrého od pláče; a kvůli bolesti, že Mne viděla plakat, spojila své slzy s mými a plakali jsme společně. A někdy jsem byla nucen se skrýt, abych dal průchod pláči, abych stále neprobodával Její mateřské a nevinné Srdce. Jindy jsem čekal na okamžik, kdy se moje Nebeská Maminka z nutnosti musela věnovat domácím pracím, abych dal průchod svým slzám a doplnil tak počet slz všech tvorů."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem Mu: "Má Lásko, Ježíši, tak, tvé oči prolévaly i mé slzy, stejně jako slzy našeho prvního otce Adama. A já chci, abys je vylil na mou duši, abys mi dal milost nejen plnit Tvou Nejsvětější Vůli, ale také jí vlastnit jako svou vlastní věc a svou vlastní vůli." V tu chvíli Ježíš zavrtěl hlavou a z Jeho tváře vytryskly slzy na mou ubohou duši a dodal: "Dcero mé Vůle, vskutku jsem prolil tvé slzy, abych ti, jak by prošly mýma očima, mohl dát velký dar své Vůle. To, co Adam nemohl přijmout svými slzami, i když i ony prošly mýma očima, můžeš přijmout ty. Ve skutečnosti Adam předtím, než zhřešil, vlastnil mou Vůli a s vlastnictvím mé Vůle rostl do podoby svého Stvořitele; a rostl natolik, že tvořil okouzlení celého nebe a všichni se cítili poctěni tím, že mu sloužili. Po hříchu vlastnictví mé Vůle ztratil, a i když nad svou vinou plakal a už nehřešil, byl schopen mou Vůli plnit, ale ne vlastnit, protože chyběl ten, který měl tvořit nový božský štěp mezi stvořením a Stvořitelem, aby mu umožnil znovu překročit prahy vlastnictví Věčné Vůle.

Tento štěp byl vytvořen Mnou, Věčným Slovem, po čtyřech tisících letech, kdy Adam již přešel na prahy Věčnosti. Ale navzdory tomuto božskému štěpu, který jsem provedl Já se slzami a vzdechy a neslýchanými bolestmi, kolik lidí se po hříchu snižuje k podmínkám Adama - pouhým plněním Mé Vůle? Jiní ji nechtějí poznat, další se proti ní bouří. Jen ten, kdo žije v mé Vůli, se povznáší do stavu nevinného Adama před pádem do hříchu. Ve skutečnosti je mezi těmi, kdo plní mou Vůli, a těmi, kdo Ji mají, velká vzdálenost - stejná vzdálenost, jaká přechází mezi Adamem nevinným a Adamem po hříchu. A já, když jsem přišel na zem, jsem měl jednat jako Bůh; měl jsem dokončit dílo člověka ve všem; měl jsem ho pozvednout do prvního bodu jeho původu tím, že mu dám vlastnit mou Vůli. A i když mnozí využívají mého příchodu jako léku na svou spásu, a proto berou mou Vůli jako lék, jako sílu a jako protijed, aby nešli do pekla, budu stále čekat, aby povstaly duše, které ji berou jako život; a tím, že ji poznají, se jí mohou zmocnit. Tímto způsobem dokončím dílo svého příchodu na zem a božský

štěp nově vytvořený se stvořením přinese ovoce. Pak se mé slzy promění v nebeské a božské úsměvy, pro Mne i pro ně."

25. prosince 1925

K tomu, abychom mohli vlastnit dar Boží Vůle, jsou zapotřebí dispozice. Přípodobnění k ní. Žít v Nejvyšší Vůli je to to největší, je to žít Božský Život a duše působí v jednotě Věčného Světla.

Premýšlela jsem o tom, co je řečeno výše - že Božská Vůle je dar a jako dar ji člověk vlastní jako svou; na druhé straně ten, kdo plní Boží Vůli, se musí podřídit příkazům a velmi často se ptát, co má dělat, a aby mu byl dar zapůjčen - ne aby byl jeho vlastníkem, ale aby vykonal tu činnost, kterou chce Bůh, a po jejím vykonání vrátil dar, který si vypůjčil. V mé mysli se utvořilo mnoho obrazů a přirovnání o tom, kdo žije v Boží Vůli a vlastní ji jako dar, a o tom, kdo plní Nejsvětější Boží Vůli, který nejenže nevlastní plnost daru, ale pokud ji vlastní, je to s přestávkami a jako půjčka. Chystám se říci několik takových přirovnání.

Představila jsem si, že mám zlatou minci, která má tu vlastnost, že z ní vzniká tolik mincí, kolik chci. Ó, jak bohatý bych se mohl stát díky tomuto daru. Na druhé straně někdo jiný dostane tento dar jako půjčku na jednu hodinu, nebo aby vykonal jednu svou činnost, aby ji pak okamžitě vrátil. Jaký je rozdíl mezi mým bohatstvím díky daru, který mám, a bohatstvím toho, kdo jej dostává jako půjčku! Nebo [jsem si představovala], že jsem dostala darem světlo, které nikdy nezhasíná; takže jak v noci, tak ve dne jsem v bezpečí, vždy mám to dobro, že vidím toto světlo, které mi nikdo nemůže vzít. Stává se jakoby mou přirozenou součástí a dává mi to dobro, že vím, co je dobré, abych to mohl konat, a co je zlé, abych tomu mohl uniknout. A tak se s tímto světlem, které jsem dostala darem, vysmívám všem - světu, nepříteli, svým vášním, a dokonce i sama sobě. Toto světlo je pro mě věčným zdrojem štěstí; je beze zbraní, a brání mě; je bez hlasu - poučuje mě; je bez rukou a nohou, a řídí mou cestu a činí ze sebe jistého průvodce, který mě přivede do nebe. Na druhé straně někdo jiný musí jít a požádat o toto světlo, když cítí jeho potřebu, proto ho nemá k dispozici. Protože není zvyklý se tímto světlem stále ohlížet, nemá poznání dobra a zla a nemá dostatek síly konat dobro a vyhýbat se zlu. Když tedy nevlastní toto světlo, zapnuté a nepřetržitě, v kolika klamech, nebezpečích a úzkých cestách se neocitá? Jaký je rozdíl mezi tím, kdo toto světlo vlastní jako svůj dar, a tím, kdo o něj musí jít požádat, když ho potřebuje.

Zatímco mi mysl bloudila mezi mnoha přirovnáními, řekla jsem si: "Žít v Boží vůli tedy znamená vlastnit Boží vůli, a to je dar. Pokud se tedy Boží dobrota nesníží k tomu, aby ji dala, co může ubohý tvor dělat?" "Ne," odpověděla jsem si. V tu chvíli se můj milovaný Ježíš pohnul v mém nitru, jako by mě celou sevřel k sobě, a řekl mi: "Má dcero, je pravda, že žít v mé Vůli je dar, a to je vlastnit ten největší dar; ale tento dar - který obsahuje nekonečnou hodnotu, který je měnou, jež vzniká v každém okamžiku, který je světlem, jež nikdy nezhasíná, který je sluncem, jež nikdy nezapadá, který staví duši na její místo, ustanovené Bohem v božském řádu, a proto zaujímá své čestné a svrchované místo ve Stvoření - je dán jen tomu, kdo je k němu disponován, tomu, kdo ho nepromarní, tomu, kdo si ho bude tolik vážit a milovat ho víc než svůj vlastní život; ba co víc, musí být ochoten obětovat svůj vlastní život, aby tento dar mé Vůle měl nadřazenost nade vším a byl považován za víc než život sám - ba co víc, aby jeho život nebyl ve srovnání s Ní ničím.

Proto chci nejprve vidět, že duše chce skutečně plnit mou Vůli, a nikdy ne svou vlastní, že je připravena přinést jakoukoli oběť, aby mohla plnit Mou, a že mě při všem, co dělá, vždy žádá o dar mé Vůle, třeba jen jako o půjčku. Když pak vidím, že bez zapůjčení mé Vůle nic nedělá, dávám jí ji jako dar, protože tím, že o ni stále znovu a znovu žádá, vytvořila si ve své duši prázdnotu, do níž může tento nebeský dar umístit; a tím, že si zvykla žít se zapůjčením tohoto božského pokrmu, ztratila chuť na svou vlastní vůli, její chuťové buňky se zušlechtily a už se nepřizpůsobí hnusným pokrmům svého vlastního já. Proto, když se uvidí v držení tohoto daru, po němž tolik toužila, po němž toužila a který tolik milovala, bude žít ze života tohoto daru, bude jej milovat a bude mu vzdávat úctu, jakou si zaslouží.

Neodsoudila bys člověka, který, uchvácen dětskou náklonností k dítěti, jen aby ho měl trochu u sebe, aby se s ním pobavil, by mu dal bankovku v hodnotě tisíce; a malý chlapec, aniž by znal její hodnotu, by ji po několika minutách roztrhal na tisíc kousků? Kdyby však na druhé straně nejprve vzbudil v dítěti touhu po ní, pak mu dal poznat její hodnotu, pak dobro, které mu ta tisícikorunová bankovka může přinést, a pak mu ji dal - to dítě ji neroztrhá na kusy, ale půjde ji schovat pod zámek, ocení dar a bude mít dárci ještě raději; a vy byste chválili toho člověka, který měl schopnost seznámit malé dítě s hodnotou peněz. Činí-li tak člověk, mnohem více činím já, který své dary dávám s moudrostí, spravedlností a opravdovou láskou. Zde je tedy nutná dispozice, znalost daru, úcta a ocenění a láska k daru samotnému. Proto je poznání Toho, který chci dát stvoření, jako zvěstovatel daru mé Vůle. Poznání připravuje cestu; poznání je jako smlouva, kterou chci uzavřít o daru, který chci dát; a čím více poznání duši posílám, tím více ji podněcuje k touze po daru a k prosbě, aby božský Spisovatel připojil poslední podpis - že dar je její a ona jej vlastní. Znamením, že v těchto časech chci tento dar své Vůle dát, je tedy jeho poznání. Dávej proto pozor, aby ti neuniklo nic z toho, co ti zjevují o své Vůli, chceš-li, abych vložil konečný podpis na dar, který toužím dát tvorům."

Po těchto slovech má ubohá mysl bloudila v Nejvyšší Vůli a já jsem dělala, co jsem mohla, abych všechny své skutky konala v Boží Vůli. Cítila jsem se být obdařen nejvyšším světlem, a jak ze mě vycházely mé drobné skutky, zaujímaly v tomto světle své místo a proměňovaly se ve světlo; a já jsem neviděla ani bod světla, v němž jsem je vykonala, ani kde je hledat. Viděla jsem jen to, že se včlenily do toho nekonečného světla a nic jiného, a bylo pro mě nemožné proplout celým tím nepřístupným světlem: zůstat uvnitř něj, to ano, ale projít jím celým nebylo mé malosti dáno. V té chvíli se v mém nitru pohnul můj milovaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, jak krásné je působení duše v mé Vůli. Její čin se spojuje s jediným činem jejího Stvořitele, který nezná poslušnost činů. Věčné světlo totiž není dělitelné, a kdyby se dalo rozdělit - což nelze -, oddělená část by se stala temnotou; a tak, protože je světlo, tvoří božský čin jeden jediný akt celého jejího působení. Působením ve světle mé Vůle se tedy duše spojuje s tímto jediným aktem svého Stvořitele a zaujímá své místo v atmosféře věčného světla. Proto nemůžeš vidět své činy, ani bod světla, v němž jsi je vykonala, ani místo, kde se nacházejí: protože pro stvoření je nemožné překročit celek věčného Božího světla, ačkoli ví, že její čin je v tomto světle jistě přítomen a zaujímá své místo v minulosti, v přítomnosti i v budoucnosti. Hle, také slunce, jež je obrazem stínu božského světla, má tuto vlastnost částečně. Předpokládejme, že působíš na místě, na které slunce rozprostírá své sluneční světlo: vidíš jeho světlo před sebou, nad sebou i za sebou, napravo i nalevo. Kdybyste chtěli zjistit, která část slunečního světla vás zcela obklopuje, nedokázali byste ji najít ani rozlišit; mohli byste pouze říci, že světlo na vás určitě dopadá. Nuže, toto světlo tu bylo od prvního okamžiku, kdy bylo Slunce stvořeno; a je a bude. Kdyby se tvůj čin mohl přeměnit ve sluneční světlo, jako se přeměňuje v božské světlo, byl bys schopen najít svou částičku světla a světlo, které ti bylo dáno sluncem, aby ti umožnilo fungovat? Určitě ne. Vy však víte, že z vás vyšel čin, který byl včleněn do slunečního světla. Proto říkám, že žít v Nejvyšší vůli je to největší - je to žít Božský život. Jakmile Nebeský Stvořitel spatří duši ve Svě Vůli, vezme ji do náruče, položí si ji na klín a nechá ji působit svými rukama a silou onoho Fiat, jímž bylo vše stvořeno. Nechává na stvoření sestoupit všechny své odrazy, aby jí dal podobu svého působení. Proto se působení stvoření stává světlem, spojuje se s oním jediným činem jejího Stvořitele a tvoří samo sebe věčnou slávou a neustálou chválou svého Stvořitele. Proto buďte pozorní a ať je pro vás žití v Mé Vůli vaším Vším, abyste nikdy nestoupili ze svého původu - to jest z klína svého Stvořitele."

10. ledna 1926

Cesta a řemeslo, které Boží Vůle provádí ve všech stvořených věcech, aby dosáhla stvoření, aby mohla umístit konečný bod svého naplnění.

Splývala jsem celá ve Svaté Božské Vůli a malost mé mysli v Ní bloudila. Viděla jsem Ji všude a na každém místě, vždy v aktu působení v celém Stvoření. Ó, jak ráda bych Ji následovala, abych Jí mohla

dát svou malou odměnu lásky za všechno, co koná; své "děkuji", svůj hluboký obdiv, svou skromnou společnost. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj rozkošný Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, má Vůle je vždy na cestě ve stvořených věcech, aby šla vstříc tvorům. Ale kdo ji naplňuje? Kdo klade poslední tečku za dílem mé Vůle? Stvoření; nebo spíše stvoření, které bere všechny stvořené věci jako naplnění mé Vůle.

Má Vůle si razí cestu v semeni, jako činí, že ho země přijímá, a dává mu ctnost, aby vyklíčilo a rozmnožilo se. Provádí své řemeslo tím, že přivolává vodu, aby ho zavlažila, slunce, aby ho oplodnilo, vítr, aby ho očistil, chlad, aby zakořenilo, teplo, aby se rozvinulo a dosáhlo náležité zralosti. Pak dává ctnost strojům, aby ji sekaly, mlátily a mlely, aby jí mohly dát podstatu chleba, a přivolává oheň, aby ji uvařil, a nabízí jí ústům stvoření, aby z ní jedlo a zachovalo si život. Pohled tedy, jak dlouhou cestu a řemeslo vykonala má Vůle v tom semeni; kolik věcí povolala nad to semeno, aby se jako chléb dostalo do úst tvorů! A nyní, kdo dává poslední krok cestě mé Vůle a naplnění posledního činu mé Nejvyšší Vůle? Ta, která bere tento chléb a jí jej jako nositelka Boží Vůle v něm; a jak jí tento chléb, jí v něm mou Vůli, aby zvětšila síly svého těla a duše jako naplnění všeho Boží Vůle. Lze říci, že tvor je středem odpočinku, k němuž má Vůle směřuje všemi způsoby a zpracováním, které provádí ve všech stvořených věcech, aby dosáhla tvora. Totéž platí o všech ostatních stvořených věcech, které slouží člověku. Má Vůle si razí cestu v moři a pracuje na rozmnožení ryb; razí si cestu na zemi a rozmnožuje rostliny, zvířata a ptáky; razí si cestu v nebeských sférách, aby měla vše pod svým dohledem, aby jí nic neuniklo a aby si pro každého tvora vytvořila nohy, ruce a srdce, aby každému z nich nabídla plody své nesčetné úrody. Veškerá Její hostina je však určena pouze těm, kdo berou z Jejího vlastního jako konečný bod a naplnění Její nejvyšší vůle. Kdyby nebylo Mé Vůle, která jako uvolnění Svého Fiat zanechala Sebe na cestě ve všech stvořených věcech, aby se dostala k člověku, aby Nejvyšší Fiat měla Své první místo v tom, pro něhož byly všechny věci stvořeny, a proto byla vládkyní a aktérkou samotného života stvoření, zůstaly by všechny věci ochromené a jako mnohé namalované obrazy, v nichž chybí život věcí, které zobrazují. Kdyby má Vůle ustoupila od toho, aby si razila cestu ve všech stvořených věcech, zůstala by všechna ubohá stvoření jako malované obrazy, které by již nevytvářely dobro, jež každá věc vůči člověku obsahuje. Proto mohu říci, že to nejsou stvořené věci, které mu slouží, ale je to má Vůle, zahalená, skrytá, která se činí služebnicí člověka. Není tedy pro něj správné a nejsvětější povinností, aby ve všech věcech hleděl na mou Nejvyšší Vůli a ve všem jí naplňoval a oplácel službu tomu, který nepohrdá sloužit mu i v těch nejmenších věcech? A já se cítím jako odškodněný, splacený ze svých řemesel, když vidím, že se k němu dostávají a on je bere jako naplnění mé Vůle. A proto hoduji, protože účel mé dlouhé cesty ve stvořených věcech dosáhl mého záměru a naplnění mé Vůle se uskutečnilo ve stvoření.

S mou Vůli se to děje jako s hercem, který musí své představení předvést publiku. Chudák! Kolik skryté práce, kolik bdění, kolik příprav; kolik umění si nepřipraví ani ve svých pohybech, aby jeho postoje vyvolaly u diváků tu úsměv, tu pláč! Při všem tom řemesle herec nehoduje, naopak, potí se, dře a dře. A když pozná, že je vše připraveno, připravuje se na to, že zavolá publikum, aby se na jeho představení podívalo; a čím více lidí vidí, tím více cítí, jak mu v srdci vzniká radost, neboť, kdo ví, třeba se mu podaří udělat krásnou hostinu. Skutečné naplnění jeho slavnosti však nastane, až když po předvedení představení, které je plně v jeho rukou, pocítí, jak mu do rukou proudí zlaté a stříbrné mince jako ocenění a triumf jeho představení. Když však po tolika přípravách všechno nachystá, hraje a troubí na hračky, ale nikdo nepřijde, nebo jen pár lidí, kteří ho při prvních dějstvích představení nechají na pokoji - chudák, pak trpí a naděje jeho hostiny se mění v žal. Kdo to tak rozhořčil toho ubohého herce, tak schopného a laskavého při hraní svých scén? Ach, ten nevděčný lid, který ani nechtěl být divákem scén toho ubohého herce.

Taková je má Vůle, která jako schopný herec připravuje nejkrásnější scénky, aby pobavila člověka v divadle celého Stvoření - ne aby přijímala, ale aby dávala. Připravuje scénky světla - ty nejpopojnější; scénky květů a krás - ty nejzářivější; scénky síly v hřmění hromu, blesku. V neustálém vzdouvání vln, a dokonce i na výšinách nejvyšších hor; nejdojemnější scénky Dítěte, které pláče, chvěje se a je otupělé

zimou; smutné a tragické scény krve, a dokonce i smrti, v mém Umučení. Žádný herec, ať je jakkoli schopný, se mi nemůže vyrovnat v rozmanitosti mých milostných scén. Ale běda, jak mnozí se ve všech těchto scénách neřádají na mou Vůli a neberou si podstatu plodů, které v nich jsou, a proměňují slavnosti, které má Vůle připravila při Stvoření a Vykoupení, v truchlení. Proto, má dcero, ať ti nic neunikne, ber všechny věci jako dar, který ti má Vůle dává; ať jsou malé nebo velké, přirozené nebo nadpřirozené, hořké nebo sladké, ať do tebe všechny vstoupí jako dar a jako naplnění mé Vůle."

24. ledna 1926

Božská Vůle je Matkou všech lidských vůlí. V Božské vůli neexistují žádná úmrtí.

Cítila jsem se celá opuštěná nebem i zemí a říkala jsem si, že Ježíš mi už dávno řekl, že mám žít v tvrdém vyhnanství života, jako by neexistoval nikdo jiný než Ježíš a já. Všichni mají zmizet z mé mysli a z mého srdce. A teď, když ze mě všechno zmizelo a já jsem si zvykla žít jen s Ježíšem, i On utekl a zanechal mě samotnou, učinil mne kořistí nevýslovných hořkostí, v tomto těžkém stavu izolace. Ach, Bože, jaká bolest. Slituj se nade mnou - vrať se k té, která cítí potřebu tvého Života, víc než svého vlastního života.

Zatímco jsem přemýšlela o tom a o dalších, ještě trýznivějších věcech, které by bylo příliš dlouhé vyprávět, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a s povzdechem mi řekl: "Dcero mé nejvyšší vůle, odvaž se ve své izolaci. Ta slouží jako společnost mé Vůli, opuštěné tvory. Smutek izolace mé vůle je těžší než tvoje. Má Vůle je Matkou všech vůlí tvorů. Jako nejněžnější Matka opustila sama sebe uprostřed Stvoření, aby vysvobodila lidské vůle a udržela je všechny kolem Sebe, aby je vychovávala na kolenou, živila mlékem Svého nebeského učení a nechala je růst k Svě podobě, dávajíc jim celé Stvoření, v němž se mohou bavit. A protože má Vůle je středem každé stvořené věci, kamkoli by se tvorové vydali, Ona, jako střed všech věcí, by jim zůstala vždy nablízku, více než láskyplná Matka, aby nikdy nepostrádali Její mateřskou péči ani nesestoupili z Její vznešenosti a podoby.

Ale běda, tyto dcery, lidské vůle, vydané touto nebeskou Matkou, mou Vůli, opovrhují a zanedbávají všechny Její mateřské starosti, Její lásku, Její něhu a pozornost, i když je jim má Vůle nablízku - tyto lidské vůle jsou od této Matky vzdálené, mnohé z nich Ji ani neznají, jiné Ji pohrdají a vysmívají se Ji. Ubohá Matka, která je mou Vůli, uprostřed tolika dcer, které Ona osvobodila - zůstává izolována, opuštěná; a zatímco si všechny berou z Jejího, aby mohly žít, využívají toho k tomu, aby rostly v nepodobnosti k Ní a urážely Ji. Může být pro matku větší zármutek než opuštěnost jejích dětí? Nepoznat plod svého vlastního lůna, který se proměňuje v nepřítele a uráží toho, kdo je vyvedl na světlo? Proto je zármutek z izolace Mé Vůle velký a nepředstavitelný. Ať je tedy vaše izolace společností této izolované Matky, která pláče a hledá své děti; ale jakkoli Ona pláče, křičí a volá své děti, ať už nejněžnějšími hlasy, nejhořčími slzami, nejvroucnějšími vzdechy nebo nejhřmotnějšími hlasy trestů, tyto neposlušné děti se drží daleko od lůna Té, která je zrodila. Má dcero, nechceš se jako pravá věrná dcera Mé Vůle podílet na Jejímu smutku a na Její izolaci?"

Poté jsem se začala klanět svému Ukřižovanému Dobru, ale před mou myslí prošla dlouhá řada ozbrojených vojáků, která nikdy neskončila. Chtěla jsem raději myslet na svého Ukřižovaného Ježíše, než vidět vojáky, ale proti své vůli jsem byla nucena vidět tyto vojáky, vybavené na všechno možné. Tak jsem prosila svého sladkého Ježíše, aby mi ten pohled vzal, abych mohla být svobodná a být s Ním; a Ježíš, celý utrápený, mi řekl: "Má dcero, čím více se zdá, že svět zdánlivě žije v míru, a čím více se pěje chvála míru, tím více se pod tímto pomíjivým a maskovaným mírem skrývají války, revoluce a tragické scény pro ubohé lidstvo. A čím více se zdá, že jsou mé Církvi nakloněni, a zpívají chvalozpěvy o vítězstvích a triumfech a praktikují spojení státu a Církve, tím těsnější je rvačka, kterou proti ní připravují. Totéž se týkalo i mne. Dokud Mě neuznávali za Krále a nepřijímali Mě triumfálně, mohl jsem žít uprostřed národů; ale po mém triumfálním vjezdu do Jeruzaléma Mě už nenechali žít a po několika dnech na Mě křičeli: "Ukřižuj Ho!" a všichni se proti Mně chopili zbraní a přinutili Mě zemřít.

Když věci nevycházejí ze základu pravdy, nemají sílu dlouho vládnout, protože protože chybí pravda, chybí láska a život, který ji udržuje. Proto to, co skrývali, snadno vyjde najevo a oni promění mír ve válku a přízeň v pomstu. Ó, kolik nečekaných věcí připravují."

Ježíš zmizel a já jsem zůstala celá utrápená a myslela jsem si: "Můj milovaný Ježíš mi mnohokrát řekl, že jsem malé novorozeně Boží Vůle - právě čerstvě narozené, aniž bych v této Nejvyšší Vůli zformovala svůj malý život. A nyní, když jsem nejvíce potřebovala, abych zformovala svůj růst, mě Ježíš nechává samotnou. A tak budu jako přerušovaný porod v Božské Vůli, aniž bych měl existenci. Cožpak nevidíš, má Lásko, v jak žalostném stavu se nacházím a jak se tvé záměry se mnou redukuje na nic? Ó, prosím, nechceš-li se nade mnou slitovat, slituj se nad sebou, nad svými záměry a nad svými díly, která jsi stvořil pro mou ubohou duši. Ale zatímco má ubohá mysl chtěla jít dál do smutného stavu, v němž jsem se nacházela, mé milované Dobro vyšlo z mého nitra a důkladně si mě prohlédlo od hlavy až k patě a řeklo mi: "Má dcero, v mé Vůli není ani smrti, ani potratů, a ta, která v ní žije, obsahuje jako život Život mé Vůle; a i když se cítí umírající, nebo dokonce mrtvá, je v mé Vůli, která, obsahující Život, ji v každém okamžiku znovu nechává povstat k novému světlu, k nové kráse, milosti a štěstí, s potěšením ji uchovává vždy malou v sobě, aby ji měla velkou u sebe - malou, ale silnou, malou, ale krásnou, právě čerstvě narozenou, aby neměla nic lidského, ale všechno božské. Její život je tedy jen má Vůle, která uskuteční všechny mé záměry, aniž by cokoli rozptýlila. Budeš jako kapka vody ponořená do velkého moře; jako pšeničné zrnko uprostřed obrovské masy zrn: tak jako se kapka vody zdá být jakoby zmizelá v moři, tak jako zrnko uprostřed nesčetných zrn, nikdo jim nemůže upřít nebo vzít právo, že jejich život existuje. Proto se nebojte a udělejte to tak, že ztratíte svůj život, abyste získali právo mít jako život jen mou Vůli."

28. ledna 1926

Po hříchu Adam konal stejné skutky jako předtím, ale protože se vzdálil od Nejvyšší Vůle, byly prázdné od podstaty Božského života. Ježíšovo lidství, Strom života, který přinese ovoce Fiat Voluntas Tua na zemi, jako je tomu v nebi.

Přemýšlela jsem o Svaté Boží Vůli a říkala jsem si: "Jak je možné, že Adam po hříchu, když se odtrhl od Boží vůle, ztratil sílu, vládu a jeho činy nebyly Bohu tak milé, aby tvořily Jeho potěšení? Vskutku, před hříchem Adam své skutky vůči Bohu vykonal, naučil se jim; proč tedy, když je později opakoval, nezněly už stejně, neobsahovaly už plnost božské lásky a úplnou slávu Boží?" Nyní, když jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a skrze světlo, které mi poslal, mi řekl "Adam byl mým synem, obsahoval mou Vůli jako středobod svého života a všech svých činů, a proto měl sílu, vládu a přitažlivost, která byla celá božská. Jeho dech, tlukot jeho srdce, jeho božské činy; celá jeho bytost vydávala nebeskou vůni, která Nás všechny přitahovala k němu. A tak jsme se tímto synem cítili zranění ze všech stran; pokud dýchal, pokud mluvil, pokud dělal i ty nejnevinnější, nejneopatrnější a nejpřirozenější věci, byly to pro Nás rány lásky. A My, bavíce se s ním, naplňovali jsme ho stále více a více Svými dobry, protože vše, co dělal, vycházelo z jediného bodu, jímž byla Naše Vůle; proto jsme ho měli rádi celého - nenašli jsme nic, co by se Nám mohlo nelíbit.

Po hříchu pak Adam sestoupil ze stavu syna a snížil se do stavu služebníka; a jakmile se rozešel s Nejvyšší Vůli, odešla z něj božská síla, panství, přitažlivost, nebeská vůně. Proto jeho činy, jeho bytí, již nevydávaly božské, ale byly naplněny lidským pocitem, který tím, že ztratil přitažlivost, způsobil, že jsme se již necítili zranění, ale spíše jsme si udržovali odstup - on od Nás a My od něj. Jeho opakování stejných činů, jaké dělal před hříchem, což ve skutečnosti dělal, o ničem nevypráví. Ale víš, jaké jsou skutky stvoření bez plnosti Naší vůle? Jsou jako ta jídla bez příchutí a bez obsahu, která místo toho, aby lidem chutnala, znechucují chuťové buňky; a stejně tak znechucují chuťové buňky božské. Jsou jako ty nezralé plody, které neobsahují ani sladkost, ani chuť; jsou jako ty květiny bez vůně; jsou jako ty vázy, které jsou plné, ano, ale starých, křehkých a otrhaných věcí. To všechno může sloužit přísné

potřebě člověka a možná stínu, stínu Boží slávy, ale ne štěstí a úplnému blahu stvoření a plnosti Boží lásky.

Nuže, na druhé straně, s jakým potěšením člověk nejí jídlo, které je dobře ochucené a výživné? Jak posiluje celého člověka; pouhá vůně jeho koření vzbuzuje chuť k jídlu a dychtivost ho sníst. Stejně tak Adam předtím, než zhřešil, ochucoval všechny své činy látkou Naší Vůle, a proto povzbuzoval chuť Naší lásky, aby všechny své činy bral jako nejpříjemnější pokrm pro Nás; a My jsme mu na oplátku dali Náš lahodný pokrm - Naší Vůli. Ale po hříchu, chudák, ztratil přímou cestu komunikace se svým Stvořitelem; čistá láska v něm již nevládla; láska byla rozdělena obavami, strachem, a protože již neobsahovala absolutní vládu Nejvyšší Vůle, jeho dřívější skutky, vykonané po hříchu, již neměly stejnou hodnotu. Tím spíše, že celé stvoření, včetně člověka, vyšlo z Věčného Stvořitele jako ze zdroje svého života, v němž mělo být zachováno pouze životem Boží Vůle. Na něm mělo být vše založeno a tento základ Božské Vůle měl zachovat všechny věci tak krásné a ušlechtilé, jak vyšly z Boha. A ve skutečnosti jsou všechny stvořené věci takové, jaké byly stvořeny - žádná z nich neztratila nic ze svého původu; pouze člověk ztratil život, základ, a proto ztratil svou ušlechtilost, sílu a podobnost se svým Stvořitelem.

Přesto však má Vůle člověka zcela neopustila. Nemohla být nadále jeho zdrojem života a základem, který by ho udržoval, protože se od Boží Vůle sám vzdálil, nabídla se jako lék, aby nezahynul úplně. Má Vůle je tedy lékem, je zdravím, je zachováním, je potravou, je životem, je plností nejvyšší svatosti. Jakýmkoli způsobem ji stvoření chce, tak se Ona nabízí. Chce-li Ji jako lék, nabízí se, aby ji zbavila horečky vášní, slabosti netrpělivosti, závratě pýchy, chorobné připoutanosti; a tak je to se všemi ostatními zly. Chce-li Ho jako zdravý rozum, nabízí se, aby ji zachoval zdravou, aby ji zbavil jakékoli duchovní nemoci. Chce-li Ho jako pokrm, nabízí Sebe jako potravu, aby se její síly více rozvíjely a rostly ve svatosti. Chce-li Ho jako život a plnost svatosti - ach! pak Moje Vůle pořádá hostinu, protože vidí člověka, jak se vrací do lůna svého původu, z něhož vzešel; a nabízí Sebe, aby mu dala podobu jeho Stvořitele, jediný účel jeho stvoření. Má Vůle člověka nikdy neopouští; kdyby ho opustila, rozplynul by se v nic. A pokud se člověk neoddá tomu, aby ho má Vůle učinila svatým, má Vůle používá cesty, aby ho alespoň zachránila."

Když jsem to slyšela, řekla jsem si: "Ježíši, má Lásko, když tak miluješ, že Tvá Vůle působí ve stvoření jako v aktu, v němž jsi ji stvořil - jako by mezi Tvou Vůli a Vůli stvoření nebyl žádný zlom - proč jsi nám, když jsi přišel na zem, abys nás vykoupil, nedal toto velké dobro - aby nás Tvá Vůle, vítězíci nade vším, zařadila do řádu Stvoření, tak jak jsme vyšli z rukou našeho nebeského Otce?" "To je pravda," odpověděla jsem. A Ježíš, vystupující z mého nitra, mě celou přitiskl ke svému Srdci a s nevýslovnou něhou mi řekl: "Má dcero, hlavním cílem mého příchodu na zem bylo skutečně toto: aby se člověk vrátil do lůna mé Vůle, tak jak z něj vyšel, když byl stvořen. Abych toho však mohl dosáhnout, musel jsem prostřednictvím svého Lidství vytvořit kořen, kmen, větve, listy a květy, z nichž měly vzejít nebeské plody mé Vůle. Nikdo nemůže mít plody bez stromu. Tento strom byl zaléván mou Krví, byl pěstován mými bolestmi, mými vzdechy a slzami, slunce, které na něj svítilo, bylo jediné Sluncem mé Vůle. Proto plody mé Vůle jistě přijdou, ale aby člověk mohl po těchto plodech toužit, musí vědět, jak jsou vzácné, jaké dobro přinášejí, jaké bohatství přinášejí. Zde je tedy důvod mnoha projevů Mé Vůle, které jsem vám učinil. Poznání totiž přinese touhu po jejich konzumaci, a jakmile si jednou vychutnají, co to znamená žít jen pro plnění mé Vůle, když ne všichni, tak alespoň část z nich se vrátí na cestu mé Vůle. Obě vůle si vymění věčný polibek; mezi lidskou vůlí a vůlí Stvořitele už nebude spor; a po mnoha plodech, které dala, dá moje Vykoupení plody Fiat Voluntas Tua i na zemi, jako je tomu v nebi. Proto ty buď první, kdo si vezme tento plod, a nechtěj žádný jiný pokrm ani jiný život než jen mou Vůli."

30. ledna 1926

Úmrtí zpovědníka P. Francesca De Benedictis. Strach, že by mohla plnit svou vlastní vůli.

Byla jsem na vrcholu svého trápení kvůli téměř náhlé smrti svého zpovědníka. K mým četným vnitřním bolestem způsobeným častými nedostatky chtěl můj sladký Ježíš přidat tak bolestnou ránu pro mé ubohé srdce, když mě připravil o toho, kdo jediný znal mou ubohou duši. Kéž však Fiat Voluntas Tua je vždy naplňován, milován a uctíván. Země nebyla hodna vlastnit takového člověka, proto Pán, aby nás potrestal, přivedl ho k sobě do nebe. A tak jsem ve své silné hořkosti, že jsem zůstala bez zpovědníka a sama jsem nevěděla, na koho se obrátit, prosila svého milovaného Ježíše za tu blahoslavenou duši a říkala jsem: "Má Lásko, když už jsi mi ho vzala, přiveď ho alespoň rovnou k sobě do nebe." A tak jsem se rozhodla, že ho odvedu do nebe. A s pláčem jsem Mu řekla: "Odevzdávám ho do Tvé vůle. Tvá Vůle obsahuje všechno - lásku, světlo, krásu, všechno dobro, které bylo vykonáno a bude vykonáno; kéž ho to očistí, zkrášlí, obohatí vším, co je potřeba, aby mohl být ve Tvé přítomnosti, takže v něm nenajdeš nic, co by mu mohlo zabránit ve vstupu do nebe." A tak jsem se na něj podívala.

Zatímco jsem to dělala a říkala, objevila se přede mnou světelná koule a v ní duše mého zpovědníka, která se vydala na cestu k nebeské klenbě, aniž by mi řekla jediné slovo. Zůstala jsem utěšená, ano, za jeho osud, ale rozhořčená za svůj vlastní. A prosila jsem Ježíše, aby mě, když mi zpovědníka odňal a já sama jsem neměla nikoho, na koho bych se obrátila, svou dobrotou osvobodil od obtěžování, které jsem zpovědníkovi dala - ne však proto, že bych to chtěla já, ale jako něco, co chce Ježíš; protože cítím, že kdyby mi to Ježíš přiznal jako něco, co chci já, cítila bych se, jako by mi chyběla země pod nohama, nebe nad hlavou, tlukot srdce v srdci; takže by to pro mě byla spíše potupa než milost. A celá opuštěná a v zármutku jsem všechno obětovala Ježíši, aby mi dal milost plnit ve všem jeho Nejsvětější vůli. A Ježíš, soucitný s mým zármutkem, mě celou sevřel k sobě a řekl mi: "A slibuji ti, že pokud se žádný kněz nebude chtít dát k dispozici pro tvou pomoc a nebude chtít následovat mou Vůli, osvobodím tě od této námahy pro ně - ne proto, že to chceš ty, ale proto, že to chci já sám. Proto se nebojte, neboť Já do toho nenechám vstoupit vaši vůli. Všechno udělám Sám, budu žárlit i na tvůj dech, aby do něj nevstoupila tvá vůle, ale jen Moje."

Když pak přišla noc, pocítila jsem takový strach, že by mě blahoslavený Ježíš mohl zaskočit a přimět mě, abych upadla do stavu obvyklého utrpení, že jsem se třásla a plakala; tím spíše, že jsem cítila, jako bych chtěla, aby mě osvobodil. Požehnaný Ježíš vyšel z mého nitra, přiložil svou tvář k mé a rozplakal se - tak moc, že jsem cítila, jak mi Jeho slzy příliš smáčejí tvář. A vzlykaje mi řekl: "Má dcero, měj trpělivost, pamatuj, že na tobě leží osud světa. Ach, ty nevíš, co to znamená být v tomto stavu bolesti spolu se Mnou, byť jen na půl hodiny nebo pět minut. Je to můj skutečný Život, který se opakuje na zemi; je to tento Božský Život, který trpí, který se modlí, který se v tobě napravuje a přenáší do tebe samotnou Mou Vůli, aby v tobě působil tak, jako působil v mém Lidství. A myslíš si, že je to banální?" A mlčky pokračoval v pláči. Cítila jsem, jak mi puká srdce, když jsem viděla, jak Ježíš pláče, a pochopila jsem, že pláče pro mě, aby mi dal milost, aby Jeho Vůle měla nade mnou plná práva, aby si v mé duši zachovala celý svůj Život a aby moje vůle nikdy neměla život. Důvodem Jeho slz tedy bylo, aby Jeho Vůle byla v mé ubohé duši v bezpečí. A plakal i za kněze, aby jim dal milost pochopit Jeho skutky, aby i oni byli ochotni konat Jeho Vůli.

7. února 1926

Božská Vůle vládnuce v duši ji povznáší nade vše; a milující láskou Boha, může milovat všechny věci Jeho samotnou láskou a je ustanovena vlastníkem a královnou celého stvoření.

Splývala jsem ve svaté Božské Vůli podle svého obvyklého způsobu a vzala jsem věčně "Miluji Tě" svého sladkého Ježíše a učinila ho svým vlastním, obcházela jsem celé Stvoření, abych ho vtiskla každé věci, aby všechno a všichni měli jeden jediný tón, jeden jediný zvuk, jednu jedinou harmonii - "Miluji Tě, miluji Tě, miluji Tě" - pro sebe i pro všechny, vůči svému Stvořiteli, který mě tolik miloval. Zatímco jsem to dělala, můj milovaný Ježíš vyšel z mého nitra a přitiskl mě ke svému Srdci, byl celý něžný, a řekl mi: "Má dcero, jak krásné je 'miluji Tě' toho, kdo žije v mé Vůli. Slyším ozvěnu své spolu s její

nad všemi stvořenými věcmi, proto cítím odplatu lásky stvoření za vše, co jsem udělal. A pak, milovat znamená vlastnit to, co člověk miluje, nebo chtít vlastnit to, co je milováno. Miluješ tedy celé stvoření, protože je moje, a já ti ho nechávám milovat, protože ho chci učinit svým. Tvé opakované "Miluji Tě" pro Mne na každé stvořené věci je způsob a právo vlastnictví - právo vlastnit je. Tím, že se cítí milováno, poznává celé stvoření svého pána, a proto slaví svátek, když slyší, jak na nich opakuješ své "Miluji Tě". Láska dává poznat, co je vlastní, a dávají se jen těm, jimiž jsou milovány; a Má Vůle panující v duši je potvrzením, že to, co je mé, je její. Nuže, když je mezi dvěma osobami něco společného, je zapotřebí nejvyšší shody, jedna se neobejde bez druhé; a zde je nutnost jejich nerozlučného spojení, neustálé komunikace o tom, co mají dělat s tím, co mají. Ó, jak ji má Vůle vládnoucí v duši povznáší nade vše; a milující láskou Boha může milovat všechny věci právě Jeho láskou a je ustanovena vlastníkem a královnou celého stvoření.

Má dcero, právě v tomto šťastném stavu jsem stvořil člověka; Má Vůle měla nahradit vše, co mu chybělo, a pozvednout ho k podobnosti s jeho Stvořitelem. A právě to je Mým cílem na tobě - přimět tě, aby ses vrátila k původu, jak jsme stvořili člověka. Proto nechci, aby mezi Mnou a vámi bylo rozdělení, ani aby to, co je Moje, nebylo vaše; ale abych vám dal vaše práva, chci, abyste uznali to, co je Moje, aby vás, tak jako vy milujete všechno a vaše "Miluji Tě" proudí přes všechny věci, uznalo celé Stvoření. Budou v tobě cítit ozvěnu počátku stvoření člověka, a těšice se z ní, budou toužit po tom, aby se tě zmocnily.

Jednám pro tebe jako král, kterým jeho národy pohrdají, urážejí ho, zapomínají na něj; tyto národy již nejsou pod režimem královských zákonů, a pokud nějaký zákon dodržují, je to síla, která se jim vnučuje, nikoli láska. A tak je ubohý král nucen žít ve svém královském paláci, izolován, bez lásky, podřízenosti a poslušnosti národů vůči jeho vůli. Mezi mnohými si však všimne, že je tu jeden jediný, který se zachovává celý, když se nechá zcela a úplně podřídit králově vůli. Ba co víc, opravuje vzpurnou vůli celého lidu a chtěl by to králi vynahradit tím, že se přimlouvá za každého tvora, aby v něm našel vše, co by měl najít ve všech ostatních lidech. Král se cítí přitahován láskou k tomuto jedinci a má ho stále pod dohledem, aby zjistil, zda je stálý - a to ne na jeden den, ale na dobu jeho života, protože jen na stálost se král může spolehnout, aby si byl jistý tím, co chce z tvora udělat. Obětovat se, konat dobro po jeden den, je pro tvora něco snadného; ale obětovat se a konat dobro po celý svůj život - ach, jak je to těžké. A pokud se to stane, je to božská ctnost působící ve stvoření. A tak když král cítí, že si je jím jistý, povolá ho k sobě do svého královského paláce, dá mu vše, co by měl dát celému lidu, a ostatní odloží stranou, nechá z tohoto vyjít nové pokolení svého vyvoleného lidu, které nebude mít jinou tížádnost než žít z vůle krále samotného, celé jemu podřízené, jako mnoho porodů z jeho lůna.

Nemyslíš, má dcero, že právě toto pro tebe dělám? Mé neustálé povolávání do Mé Vůle, aby v tobě žila ne tvá, ale Moje; Mé chtění po tobě, abys Mi dovolila najít notu svého "miluji Tě", svého zbožňování Tvého Stvořitele, své nápravy každého provinění, na všech stvořených věcech a od prvního až po posledního člověka, který přijde - neříká to snad jasnými tóny, že chci všechno, abych ti dal všechno, a že, povznášejíc tě nade všechno, chci, aby se v tobě obnovila Má Vůle, celá, krásná, triumfující, tak jak z Nás vyšla na počátku Stvoření? Má Vůle byla prvotním činem stvoření, stvoření mělo svůj prvotní čin v Mé Vůli, a proto v ní chce uskutečnit svůj běh života. A i když byla při svém prvním vzniku ve stvoření zadušena, nezanikla, a proto v ní očekává své pole života. Nechceš být Jejím prvním políčkem? Proto buďte pozorní; když něco chcete, nikdy to nedělejte sami, ale modlete se ke Mně, aby to ve vás učinila Má Vůle. Ve skutečnosti ta samá věc, když ji děláš sama, zní špatně, dává z člověka; ale když ji dělá moje Vůle, zní dobře, harmonizuje s nebem, je podporována božskou milostí a silou, je to Stvořitel, který působí ve stvoření, jeho vůně je božská; a všude vystupuje, objímá všechny jedním jediným objetím tak, že všichni pocítují dobro z působení Stvořitele ve stvoření".

11. února 1926

Lidská vůle je dřevěný červ, který hlodá všechna dobra, a klíč, který otevírá všechna zla. Každý čin lidské vůle, který není spojen s Boží vůlí, vytváří propastnou vzdálenost mezi Stvořitelem a tvorem.

Říkala jsem si: "Proč je ve mně tolik strachu, až mám pocit, že mi chybí život, že bych - kéž by se to nikdy nestalo - nemusela zcela a úplně plnit Nejsvětější vůli Boží? Pouhá myšlenka na to mě ničí; co by tedy bylo, kdybych dospěla k tomu, že bych se byť jen na jediný okamžik vzdálila od Nejvyšší a Nejsvětější Vůle svého Stvořitele?" "Ne," odpověděla jsem. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš vyšel z mého nitra, vzal mé ruce do svých a s nevýslovnou láskou je políbil. Pak si je tak velmi pevně přitiskl ke své hrudi a se vši něhou mi řekl: "Má dcero, jak krásně působí má Vůle ve tvých rukou. Tvé pohyby jsou pro Mne ranami - ale božskými ranami, protože pocházejí z hloubky Mé Vůle, která v tobě dominuje, působí a triumfuje, takže se cítím zraněn jakoby jiným Já. Zcela oprávněně se bojíš. Kdybys jen na okamžik vystoupila z Mé Nejvyšší Vůle - ach, jak hluboko bys klesla. Snížila by ses jakoby ze stavu Adama nevinného do stavu Adama vinného. A protože Adam byl stvořen jako hlava všech pokolení, jeho vůle, odtazená od Stvořitele, vytvořila v kořeni stromu všech pokolení dřevěného červa. Proto všichni pociťují zkázu, kterou dřevěný červ lidské vůle vytvořil od samého počátku stvoření člověka. Každý čin lidské vůle, který není spojen s vůlí Boží, vytváří propastnou vzdálenost mezi Stvořitelem a tvorem, a tedy vzdálenost svatosti, krásy, ušlechtilosti, světla, vědy atd.

Adam tedy tím, že se vzdálil od Boží vůle, neudělal nic jiného, než že se od svého Stvořitele vzdálil. Tato vzdálenost ho oslabil, ochudila, zcela vyvedla z rovnováhy a způsobila nerovnováhu ve všech generacích, protože když je zlo v kořeni, celý strom je nucen pociťovat zhoubné účinky, špatné humory, které jsou v kořeni. Proto, má dcero, jelikož jsem tě povolal jako první a jako hlavu poslání mé Vůle, musí tato má Vůle v tobě nastolit rovnováhu mezi tebou a Stvořitelem, a proto odstranit vzdálenost, která existuje mezi lidskou vůlí a Božskou, aby v tobě mohla vytvořit kořen stromu bez špatných humorů, díky čemuž bude proudit pouze vitální humor mé Vůle, aby strom nebyl ohrožen ve své vegetaci, ve vývoji a v cennosti svých plodů.

Kdybys nyní chtěla vykonat čin své vůle, který by nebyl spojen s mou, byla bys jako červ a jako druhý Adam bys zničila kořen stromu mé Vůle, který v tobě chci tvořit, a ohrozila bys všechny ty, kteří se budou chtít na tento strom naroubovat, protože by nenašli celou plnost mé Vůle v tom, v němž má svůj počátek. Proto jsem to Já, kdo do tvé duše uvrhl tento strach, aby v tobě má Vůle vždy převládala a všechny projevy, které jsem ti dal, byly vždy ve vegetaci, aby tvořily božský kořen, kmen, větve, květy a plody bez stínu tvé lidské vůle. Tak byste se vrátili ke svému původu, do lůna svého Stvořitele, celí krásní, vypěstovaní a zformovaní plností Nejvyšší Vůle. A Božství, uspokojené ve vás dílem stvoření člověka, by z vás a z poslání, které vám bylo svěřeno, učinilo svůj vyvolený lid Fiat Voluntas Tua na zemi, jako je na nebi. Proto buď pozorná, má dcero, a nechtěj zničit dílo Mé Vůle v tobě. Tolik ji miluji a tolik Mě to stojí, že použiji všechnu svou nekonečnou žárlivost; sám budu střežit svou Vůli, aby ta tvoje nikdy neměla život."

Zůstala jsem překvapená a s takovou jasností jsem pochopila, co znamená úkon lidské vůle ve srovnání s úkonem Boží Vůle a jak duše konáním své vlastní vůle ztrácí fyziognomii svého Stvořitele; a zbavuje se krásy, s níž byla stvořena, obléká se do ubohých hadrů, sotva se vleče v dobrém, získává d'ábelskou podobu, živí se špinavými pokrmy. Můj Ježíši, dej nám všem milost, abychom nikdy nečinili svou vlastní vůli, což je jako povolat všechny vášně zpět k životu. A tak jsem se téměř rozechvělá snažila ponořit hlouběji do Nejvyšší vůle a povolala jsem na pomoc svou nebeskou Maminku, abychom společně ve jménu všech uctívali Nejvyšší vůli jménem všech lidských vůlí, které se jí protiví. Zatímco jsem to dělala, otevřela se Nebesa a můj Ježíš vyšel z mého nitra, celý v hostii, a řekl mi: "Dcero mé Vůle, musíš vědět, že když v duši vládne má Vůle, integruje vše, co dělá, a rozvíjí život mé Věčné Vůle v ní. Nebyla jsi to tedy ty, kdo povolal mou Božskou Maminku, ale byla to má Vůle, která ji povolala. A Ona, cítící se být volána Božskou Vůlí, která v Ní vždy byla celá a vítězná, okamžitě postřehla, že Ji na zemi volá někdo z Nebeské Rodiny; a řekla celému Nebi: "Pojďme, pojďme. Je to někdo z naší Rodiny, kdo nás volá, abychom plnili povinnosti Rodiny, k níž patříme. A tady jsou - podívejte se na

ně, všichni kolem nás: Panna, svatí, andělé, aby vykonali úkon klanění, který chcete vykonat; a Božství, aby ho přijalo.

Moje Vůle má takovou moc, že obklopuje všechno a nutí všechny dělat totéž, jako by to byl jeden jediný úkon; odtud plyne velký rozdíl mezi tou, která v sobě nechává vládnout mou Vůli, a tou, která žije sama ze sebe. V té první je Božská Vůle, která se modlí, která působí, která myslí, která se dívá, která trpí. Při každém jejím pohybu pohne nebem i zemí a vše spojí dohromady tak, že všichni cítí sílu Božské Vůle působící ve stvoření a poznávají v ní vznešenost, podobu, potomka svého Stvořitele; a jako dceru Nebeské Rodiny ji všichni chrání, pomáhají jí, brání jí a touží ji mít spolu s sebou v Nebeské vlasti. Vše naopak pro tu, která žije ze své vlastní vůle, která je klíčem pekla, bídy, nestálosti; at' otevře jakékoli místo, může otevřít jen tam, kde je zlo. A pokud vůbec koná nějaké dobro, je to jen zdánlivé, protože v jejím nitru hlodá dřevěný červ její vůle, který hlodá všechno. Proto, i kdyby tě to mělo stát život, nikdy - nikdy se nevzdaluj od mé vůle."

18. února 1926

Každý projev na Boží Vůli je blahoslavenstvím, které Bůh uvolňuje. Každý čin lidské vůle toto blahoslavenství odmítá.

Cítala jsem se utlačovaná kvůli mnoha myšlenkám, které mi procházely hlavou, a k tomu se přidalo i strádání mého sladkého Ježíše. A zatímco jsem se zmítala mezi nadějí, že mě bez Něj nenechá příliš dlouho, a strachem, že Ho už nevidím, můj milovaný Ježíš mě překvapil a naplnil mě celou sebou, a to takovým způsobem, že jsem už neviděla sebe, ale jen Ježíše, který kolem sebe tvořil nesmírné moře mnoha malých plamíneků, a to byly všechny pravdy, které se týkaly Jeho Božství a Jeho milované Vůle. Chtěla bych všechny ty malé plamínky pojmout, abych poznala Toho, který je pro mě vším, a dala Ho poznat všem, ale - ne: teď jsem nemohla najít lidské výrazy, abych je vyjádřila; teď malost mé mysli, abych je pojala; teď nekonečnost, kterou mi nebylo dáno obsáhnout; teď nesmírnost, v níž jsem zůstala ztracená. Mohla jsem pochopit kousek všeho, ale bohužel nebeský jazyk se od pozemského velmi liší, proto jsem nemohla najít správná slova, abych se vyjádřila srozumitelně. Tím spíše, že když jsem s Ježíšem, mám stejnou řeč jako Ježíš, rozumíme si dokonale; jakmile se však Ježíš vzdálí a já se ocitnu sama, pociťuji takovou změnu, že jsem sotva schopna říci pár věcí, a to možná polohlasem a přitom blábolím jako malé dítě.

Pak, když jsem plavala uvnitř toho moře malých plamíneků, mi můj milovaný Ježíš řekl: "Je správné, aby se malé novorozeně mé Nejvyšší vůle podílelo na blaženosti, radostech a štěstí, které ji vynesla na světlo. Všechny tyto malé plamínky, které vidíš v nekonečném moři mé Vůle, jsou symbolem tajných blahoslavenství, radostí a štěstí, které obsahuje. Říkám tajná, protože vzhledem k tomu, že jsem ještě neprojevil plnost poznání, které Věčná Vůle obsahuje, ani nejsou ve tvorech správné dispozice k tomu, aby je projevili, zůstávají všechna tato blahoslavenství "ad intra", uvnitř Božství, protože čekáme, abychom je vyložili pro tu, která by se narodila, žila a vedla svůj život v Naší Vůli, bez přerušení, protože tím, že její vůle je jedno s Naší, jsou všechny božské dveře otevřeny a Naše nejintimnější tajemství odhalena. Radosti a blahoslavenství jsou umístěny ve společném prostoru, nakolik je to pro stvoření možné a nakolik je toho schopna. Vidíš tedy, má dceru, každý projev, který ti o své Vůli učiním, je blahoslavenstvím uvolněným z lůna Božství, které tě nejen činí šťastnou a disponuje tě více k životu v mé Vůli, ale připravuje tě na další nová poznání. A nejen to, ale celé nebe zůstává zaplaveno tímto novým blahoslavenstvím, které vyšlo z Našeho lůna. Ó, jak jsou vám vděční a jak se modlí, abychom pokračovali v projevech na Mé Vůli! Tato blahoslavenství byla do Naší Vůle uzavřena lidskou vůlí a každý úkon lidské vůle je zámkem těchto nebeských blahoslavenství - nejen v čase, ale i ve Věčnosti, protože každý úkon Mé Vůle vykonaný na zemi zasévá do duše semeno onoho blahoslavenství, které bude užívat v Nebi. Bez tohoto semínka je zbytečné doufat v rostlinu. Proto tě chci stále hlouběji a hlouběji, uvnitř své Vůle."

21. února 1926

Každý projev na Božské Vůli je zrozením z Ní. Každý čin vykonaný v Ní je vodou, která se tvoří, aby rozšířila moře Věčné Vůle kolem duše.

Cítla jsem se celá ponořená do Svaté Božské Vůle. Obklopoval mě nebeský a božský vzduch a nepřístupné světlo mi jakoby v činu zpřítomňovalo všechny činy Nejvyšší Vůle, které mi, nalézající ve mně tutéž Vůli, dávaly svůj polibek a svou lásku a já jim na oplátku dával svůj polibek a do každého činu Věčné Vůle jsem vtiskl své "Miluji Tě". Zdálo se mi, že všichni chtějí být mnou uznáni, aby se jim dostalo mé odplaty, dokonalého souladu a vzájemného vlastnictví. Nyní, když jsem byla v tomto stavu, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a svými božskými rukama mě v tom světle spoutal tak, že jsem neviděla nic jiného než Ježíše, Jeho Vůli a vše, co koná. Jak šťastná jsem se cítila - kolik nevýslovných radostí jsem prožívala. Sám Ježíš byl celý v hodech a cítil takovou spokojenost, když mě viděl celou pro Jeho Vůli a v Jeho Vůli, zdálo se, že na všechno zapomene, aby se zabýval jen Svou Vůlí, aby ve mně byla úplná a vítězně ve všem dosáhla cíle, pro který bylo všechno stvořeno.

Potom mi řekl: "Má dcero, novorozeně Mé Vůle, musíš vědět, že ten, kdo se narodil v Mé Vůli, může být také matkou, když porodí mnoho dětí pro Mou Nejvyšší Vůli. K tomu, aby člověk mohl být matkou, je třeba mít ve svém nitru dostatek hmoty, aby mohl vlastní krví, vlastním tělem a neustálou výživou tvořit zrození, které chce dát světlu. Není-li semeno a není-li dostatek hmoty, je zbytečné doufat, že se stane matkou. Nyní, když ses zrodila v mé Vůli, je v tobě semeno plodnosti a je v tobě také plně dostačující hmota všech projevů, které jsem ti na své Vůli učinil. Lze říci, že každé poznání, které jsem ti dal, může zrodit dítě pro mou Vůli. Tvé neustálé úkony v mé Vůli jsou vydatnou výživou, abys tyto děti nebes nejprve zformoval av sobě a pak je vydala jako triumf, čest, slávu a korunu mé Vůle a jako věčnou radost matky, která je porodila. Podívej se tedy, co znamená každý další projev - je to další porod, který má Vůle přináší, je to Božský život, který vychází vstříc dobru tvorů, je to oslabení sil lidské vůle, aby v ní byla založena pevnost Boží Vůle. Jak pozorná tedy musíš být, abys nic nerozptýlila ani z těch nejmenších projevů, které ti činím, protože bys mě připravila o čest mít ještě jedno dítě, které může všem vyprávět ještě jedno dobro o mé Vůli, aby je dalo tvorům, aby ji více milovali a nechali se podmanit silou mé Nejvyšší Vůle."

Pak jsem, ani nevím jak, pocítila obvyklý strach, že bych mohla, byť jen nepatrně, vybočit z Nejsvětější Vůle. A můj vždy milý Ježíš se opět vrátil a se vši láskou mi to řekl: "Má dcero, proč se bojíš? Poslouchej: když si děláš starosti a trápíš se ze strachu, že bys mohla vybočit z mé Vůle, směji se sám sobě a dělám si z tebe legraci, protože vím, že vody moře mé Vůle, které tě obklopuje, je tolik, že bys nedokázala najít jeho hranice, abys z něho mohla vystoupit. Kamkoli byste chtěli obrátit krok - doprava, doleva, dopředu nebo dozadu -, kráčeli byste, to ano, ale vždy uvnitř vody moře mé Vůle. A vy sami jste tuto vodu vytvořili mnoha činy, které jste v ní vykonali; ve skutečnosti, protože má Vůle je nekonečná, jste tím, že jste v ní vykonali své činy, vytvořili kolem sebe moře, ze kterého nemůžete vyjít. Každý tvůj čin tedy tvoří novou vodu, která ještě více rozšiřuje moře Nejvyšší Vůle, a to uvnitř i vně tebe. Samotné vaše obavy, že byste mohli vyjít z původu, v němž jste se zrodili, jsou vlnami, které vás svým rozčilováním vrhají hlouběji do propasti moře mé Vůle. Proto vám nic nevyčítám - protože vím, kde jste a jak na tom jste. Spíše vás upozorňuji, abyste žili v míru v mé Vůli, nebo vás překvapují tím, že vám vyprávím další překvapivé věci o Věčné Vůli, a to takovým způsobem, že překvapení zapomenete na všechno, včetně svých obav, a s klidem se plavíte po moři mé Vůle. A Já, Božský Kormidelník, s potěšením vedu toho, kdo žije v Naší Nejvyšší Vůli a je celý pro Ni."

Kéž je vše ke slávě Boží a já se podrobuji, neboť jsem nejubožejší ze všech tvorů.

Deo gratias

